

മനശ്ശക്തി.

പരിഭാഷകൻ

എൻ. കുമാരൻ അശാസ്. II

“ശാരദാ”ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

തോന്നയ്ക്കൽ.

നാലാംപതിപ്പ്—കാപ്പി ൧൦൦൦.

വി. വി. പ്രസ്സ്, കൊല്ലം.

(All rights reserved)

ചിങ്ങപ്പിള്ള

==*==

അദ്ധ്യായം

പുറം

൧. വിചാരവും സ്വഭാവവും	൧-൨
൨. വിചാരവും ബാഹ്യവസ്തുവും	൨-൩
൩. വിചാരവും ശരീരസ്ഥിതിയും	൩-൪
൪. വിചാരവും സങ്കല്പവും	൪-൫
൫. വിചാരവും കാര്യസിദ്ധിയും	൫-൬
൬. സ്ഥിരസങ്കല്പവും ഇഷ്ടമാത്രയും	൬-൭
൭. ശാന്തി.	൭-൮

==*==

മനുശ്ശക്തി.

അദ്ധ്യായം മ.

വിചാരവും, സ്വഭാവവും.

“മനുഷ്യരും കൃതരും” എന്നു വാക്യം ഒരുത്തന്റെ അതു തരജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രമല്ല അതുമ്പെ അതായിരിക്കുന്നത്; അവന്റെ പുനരയുള്ള എല്ലാ സ്ഥിതികളിലും, പര്യന്താവസ്ഥകളിലും കൂടി യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിന്റെ അർത്ഥത്തിന് അത്ര വ്യാപ്തിയുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ശരിയായും അവന്റെ വിചാരമല്ലാതെ മറെറാണമല്ല; അവന്റെ സ്വഭാവം സ്വന്ത വിചാരങ്ങളുടെ അകത്തുകയുമാകുന്നു.

ചെടി വിത്തിൽ നിന്നു മുളയ്ക്കുന്നു. വിത്തില്ലാതെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതുപോലെ മനുഷ്യന്റെ എല്ലാക്രിയകളും മറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വിചാരങ്ങളാകുന്ന വിത്തുകളിൽനിന്നു പൊങ്ങിവരുന്നു. അവ കൂടാതെ വരുന്നില്ല. സ്വന്ത (വൈച്ഛികമായി) ചെയ്യുന്നതും മുൻകരുതലില്ലാതെ (യാദൃച്ഛികമായി) ചെയ്യുന്നതുമായ പ്രവൃത്തികൾ കൂടിയും കരുതിചെയ്യുന്ന ക്രിയകൾ പോലെതന്നെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ക്രിയ വിചാരത്തിന്റെ പൂർവ്വം. സുഖവും ദുഃഖവും അതിന്റെ ഫലവുമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻ തന്റെ കൃഷിയിൽ കിട്ടുന്ന മയൂരമായും നികതമായുമുള്ള ഫലങ്ങളെ എല്ലാം സ്വന്ത ധാന്യപ്പുരയിൽ അപരിചൂകിക്കാത്തതും.

“മനുഷ്യിലുണ്ടാം വിചാരങ്ങളാലുണ്ടായി ഞാം
ജനിച്ചുനമുക്കുള്ളതൊക്കയും വിചാരത്താൽ
പൊല്ലാത വിചാരത്തെത്തുടൻവരും ഭൂഖം
നിലാതെ കായയുടെ പിറകേ വണ്ടിപോലെ;
നല്ല സിമ്ലവിചാരങ്ങളെ സൂക്ഷം താണും
കീഴിലു തുടൻതന്നെ മത്തുറൊ നിഴൽപോലെ”

മനുഷ്യ ജീവിതം നിയമം അനുസരിച്ച് അഭിവൃദ്ധിയെ
പ്രാപിക്കുകയും കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയല്ല. കായ്ക്കു
കാരണ നിയമം അപ്രത്യക്ഷമായ വിചാരഭൂമിയിലും പ്രത്യക്ഷ
മായ ഭൗതികലോകത്തിൽ, ഏതാലോലം തന്നെ തടവുകൂടാ
തെയും തെറ്റാതെയും പ്രാപിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടവും സാധിക
വുമായ സ്വഭാവം അനുഗ്രഹംകൊണ്ടോ യാദൃച്ഛികമായോ
ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഉത്തമ വിചാരങ്ങളെ വളർപ്പിപ്പോൻ തുടൻ
കൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ളശ്രമത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഫലമാ
കുന്നു. അതായതു ദീർഘകാലം പരിശുദ്ധവിചാരങ്ങളെ ഏതെ
ത്തിൽ പോരിവളർത്തിയതിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതുപോലെ
നീചവും ദുശ്ശാശ്വരണവുമായ സ്വഭാവം മലിന വിചാര
ങ്ങളെ തുടൻകൊണ്ടു ഉള്ളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിന്റെയും
ഫലമത്രെ.

മനുഷ്യനെ നിമ്മിക്കുന്നതും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും അവൻ
തന്നെ. വിചാരമാകുന്നുകൊല്ലാൻ ആലയിൽവെച്ചു തന്നെവർദ്ധി
പ്പിപ്പാനുള്ള ആയുധം മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിൽവെച്ചു
തന്നെ തനിക്കു അധിവസിപ്പാനുള്ള ആനന്ദവും ശക്തിയും
സമാധാനവും നിറഞ്ഞ ദിവ്യ സൗധങ്ങളെനിമ്മിക്കുന്നതിന്നു
വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളും അവൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. വിചാരത്തെ
ബ്രഹ്മമാംവണ്ണം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ശരിയായ വിധത്തിൽ
ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യൻ ഉയന്നു ദൈവികമായ
പൂർണ്ണതയിൽ എത്തും. വിചാരത്തെ ശബ്ദമാക്കാതിരിക്കു
കയും തെറ്റായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യൻ

തന്നെ മൃഗങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടു പരമാവധികളുടെമദ്ധ്യത്താണ് സ്വഭാവത്തിന്റെ എല്ലാ തരങ്ങളേയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അവയുടെ കുത്തവും നേതായും എല്ലാം അവനവൻ തന്നെ.

ആത്മസംബന്ധമായി ഇക്കാലത്തു കണ്ടു പിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുതകളിൽ ദിവ്യത്വം കൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യത കൊണ്ടും ഇതിനേക്കാൾ സന്തോഷജനകവും ഫലപ്രദവുമായിരിക്കണമെന്നു തന്നെ ഇല്ല. മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ് വിചാരത്തിന്റെ നായകനും, സ്വഭാവത്തിന്റെ ശില്പിയും, സ്ഥിതി, പശ്ചാത്താപം, വിധി ഇവയുടെ നിർമ്മാതാവും ആകുന്നത്.

മനുഷ്യൻ ശക്തിയും, ഊന്നലും, സ്നേഹവും നിറഞ്ഞ ഒരു ആത്മാവും സ്വന്തവിചാരങ്ങളുടെ യജമാനനും ആകയാൽ തന്റെ എല്ലാ അവസ്ഥകളെയും ക്രമീകരിപ്പാനുള്ള കൈശലത്തെ സ്വയം വഹിച്ചിരിക്കുന്നു; തന്നെ സ്വേച്ഛപോലെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും സങ്കീർണ്ണവും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെയും അവൻ ഉള്ളിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അവൻ എല്ലാത്തോഴും—തന്റെ അതിചാപലവും അതിനിഷ്പക്ഷവുമായ അവസ്ഥയിൽ പോലും—യജമാനൻ തന്നെ; എന്നാൽ തന്റെ ചാപല്യത്തിലും അധഃപതനത്തിലും അവൻ സ്വഭാവത്തെ ദുർഭരണം ചെയ്യുന്ന മൃഗനായ യജമാനന്റെ ഏതേയുള്ളു. തന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും തന്റെ ജീവിതത്തിന്നു അധിഷ്ഠാനമായ നിയമത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനോടും അനുപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ വിചേരിക്കുന്നത് യജമാനൻ ആയിത്തീരുന്നു. തന്റെ ശക്തികളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കുകയും വിചാരങ്ങളെ ഫലപ്രദമായ സംഗതികൾക്കായി സ്വരൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധിയുള്ള യജമാനൻ അപ്രകാരമാണ്. മനുഷ്യൻ അങ്ങനെയുള്ള യജമാന

അകേണ്ടത് വിചാരത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെ തന്റെ ഉള്ളിൽ വെച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടു മാത്രമാകുന്നു. അതുകണ്ടുപിടിത്തം വെറും ശൂന്യം, അതമവിവേചനം, സ്വാന്തര്യം ഇവയാൽ സാധ്യവുമാണ്.

സ്വപ്നവും വൈരക്കല്പം സമ്പാദിക്കുന്നത് വളരെ പണിപ്പെട്ടു ആരാഞ്ഞിട്ടും, പണിക്കൾ കഴിച്ചിട്ടും ആകുന്നു. മനുഷ്യൻ തന്റെ ശത്രുവാകുന്ന പണിയുടെ അടിയിൽ കടന്നു നോക്കിയാൽ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ തത്വങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടും. തന്റെ സ്വഭാവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും, ജീവിതത്തെ ഉരുപ്പിടിക്കുന്നതും, വിധിയെ നിർമ്മിക്കുന്നതും താൻതന്നെ ആണെന്നു സന്ദേഹം കൂടാതെ അവസ് വെളിവാകും. അതിന്നു ഇതാണുപായം:—തന്റെ വിചാരങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചൊല്ലലിൽ നിർത്തുകയും തിരുത്തുകയും ചെയ്യുക. തന്നിലും മാറുള്ളവരിലും, തന്റെ ജീവിതത്തിലും പശ്ചാത്താവസ്ഥകളിലും വിചാരത്തിന്റെ ശക്തി എങ്ങനെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു എന്ന് കണ്ടറിയുക. ക്ഷമയോടുകൂടി പരീശ്ചിമിച്ചും, അനേചഷിച്ചും കാര്യകാരണങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു നോക്കുക. എല്ലാ അനുഭവങ്ങളെയും—ഭിന്നസംപ്രതി അനുഭവിക്കുന്ന തീരെ നിസ്സാരമായ സംഗതികളെപ്പോലും—ഇങ്ങനെയും, വിവേകവും ശക്തിയുമാകുന്ന സ്വസ്ഥത്വത്തെ കണ്ടുപിടിപ്പാനുള്ള ഉപായമായി ഉപയോഗിക്കുക. അപ്പോൾ “നോക്കുന്നവൻ കാണും” ‘മുട്ടുമ്പോൾ തുറക്കും’ എന്നുള്ള നിയമത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാകും. ക്ഷമയും, പരിചയവും മുടങ്ങാതെ ശൂന്യത്തിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഒരുവൻ ഇതിനോടൊത്തു കൂടെ, ശ്രീകോവിൽപടി കടക്കാൻ കഴിയൂ.

അദ്ധ്യായം ൨.

വിചാര ബാഹ്യാവസ്ഥയിൽ
പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

മാനസ്സിനെ ഒരു തോട്ടത്തേക്ക് ഉപമിക്കാം. തോട്ടത്തെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി കൃഷിചെയ്യയൊ വെറുത്തെ കാടുപിടിച്ചു പോവാൻ വിദ്വേഷകയൊ ചെയ്യാം. കൃഷിചെയ്താലും ശരി, വെറുത്തെ ഇട്ടിരുന്നാലും അതിൽ എന്തെങ്കിലും മുളയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഉപയോഗമുള്ള വിത്തുകൾ വിതച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നീരുപയോഗമായ കളകളുടെ ബീജങ്ങൾ ധാരാളം അതിൽവന്നു കൂടുകയും തുടർന്നുകൊണ്ട് അവ മുളച്ചു സന്താനങ്ങളെ വളർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

തോട്ടക്കാരൻ കളകൾ എല്ലാം പരിച്ചുകളഞ്ഞു തോട്ടത്തിൽ കൃഷി ചെയ്യുന്നു; അവശ്യമുള്ള പുഷ്പങ്ങളെയും ഫലങ്ങളെയും പോറ്റി വളർത്തുന്നു. അതുപോലെ ഒരുവൻ തന്റെ മാനസ്സാകുന്ന തോട്ടത്തേയും പാലിക്കാം. അബദ്ധവും അസാധാര്യവും അശുദ്ധവും ആയ വിചാരങ്ങളെല്ലാം അതിൽ നിന്നു പരിച്ചുകളഞ്ഞു സുബദ്ധവും, ഉപയോഗമുള്ളതും പരിശുദ്ധവുമായ വിചാരങ്ങളാകുന്ന പുഷ്പഫലങ്ങളെ പൂർണ്ണമാകുവാനും കൃഷിചെയ്യുവളുത്താം. ഈ സമ്പ്രദായം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ ഒരുവൻ താൻ തന്റെ അന്തഃകരണമാകുന്ന തോട്ടത്തിന്റെ സമത്വനായ തോട്ടക്കാരൻ അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിന്റെയും വിചാരത്തിന്റെയും നേതാവായൊന്നുള്ള വസ്തുത വെളിപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ലോകസ്വഭാവത്തേയും, പശുന്താവസ്ഥയേയും, വിധിയേയും നിർമ്മിക്കുന്ന

മാനസപദാത്മങ്ങളും വിചാരശക്തികളും വ്യാപരിക്കുന്ന ക്രമവും മേൽക്കുമേൽ അധികമധികം സ്പഷ്ടതയോടുകൂടി അയാൾക്കു ഉള്ളിൽ ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

വിചാരവും സ്വഭാവവും ഒന്നുതന്നെ; ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളും പതുന്താവസ്ഥകളും വഴിയായി മാത്രമാണ് ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരുവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ ഏല്പോഴും ഉള്ളിലെ അവസ്ഥയോടു ഏറ്റവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഒരുവന്റെ ഏതെങ്കിലും സമയത്തുള്ള ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അവന്റെ മുഴുവൻ സ്വഭാവത്തിന്റെയും ഫലമാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കിക്കൂടാ. പഠിക്കുമ്പോൾ, ആ അവസ്ഥകൾ അവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള സാരമായ വിചാരങ്ങളോടു ഏറ്റവും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അവന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു തൽക്കാലം അവ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നും വേണം വിചാരിപ്പാൻ.

കാരോരുത്തനും ഉൽപ്പത്തിനിയമം അനുസരിച്ച് അവനാവൻ നിലയ്ക്കട്ടെ സ്ഥാനത്തു നിലയ്ക്കുകയും. വിചാരങ്ങൾതന്നെ സ്വഭാവമായി പരിണമിച്ചിട്ട് കാരോരുത്തരെയും തങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിച്ചതാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ ഘടനയിൽ യാദൃച്ഛികമായി ഒന്നുമില്ല. എല്ലാം ഒരിക്കലും തൊറുപ്പോകാത്ത ഒരുവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതത്രെ. ഈ വസ്തുത ഇടപെടുന്നവരോട് സ്വർവ്വേച്ഛ ഇല്ലാത്ത വഴി രണ്ടായിൽ വർത്തിക്കുന്നവർക്കും എല്ലാം ഒന്നുപോലെ യോജിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യും.

മനുഷ്യൻ അഭിവൃദ്ധിയെയും വികാസത്തെയും പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവിതരക്തയാൽ തനിക്ക് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാനുള്ള അറിവ് സിദ്ധിക്കത്തക്ക സൗകര്യത്തിൽ ഷീവികളാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു പതുന്താവസ്ഥയിൽ നിന്നു തനിക്കാ

യി സംഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ആത്മീയമായ അറിവു സഞ്ചാരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആ അവസ്ഥ മാറിപ്പോകയും അതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ മറ്റു പര്യന്താവസ്ഥകൾ ഇടം പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻ താൻ വെളിയിലുള്ള കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ കിങ്കരനാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന കാലമത്രയും അവതാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരിക്കാ എന്നാൽ താൻ എല്ലാറ്റിനെയും നീന്തിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണെന്നും, പര്യന്താവസ്ഥകളുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായി തന്നിൽ മാഞ്ഞു കിടക്കുന്നതും തന്റെ സ്വരൂപവുമായ നിലവും പിന്തുളും എല്ലാം തന്റെ സ്വന്തമാണെന്നും സ്വാനുഭവത്താൽ അറിവു വോൾം അവൻ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ നായകനായും തീരും.

അല്പകാലമെങ്കിലും മനോനീയമത്തെയോ ചിത്തശുദ്ധിയെയോ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് പര്യന്താവസ്ഥകൾ വിചാരത്തിന്നനുസരിച്ചുണ്ടാകയാണെന്നറിയാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, തന്റെ പര്യന്താവസ്ഥയ്ക്കു വന്ന മാറ്റം ശരിയായും അതുപോലെതന്നെ മാനസാവസ്ഥയിൽ വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റത്തിന്നനുസരിച്ചുള്ളതാണെന്ന് അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമാവാൻ വകയുണ്ട്. ഒരുവൻതന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള വല്ല ദോഷത്തെയും പരിമറിപ്പാൻ ശുഷ്കാന്തിയോടെ ശ്രമിക്കുകയും ശീശ്മയായും നീയതമായും ആ ശ്രമത്തെ വലിച്ചിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ തുടർന്നുകൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ പല സ്ഥിതിദേങ്ങൾ തന്നിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അയാൾ കാണും. അതു് അതു വാസ്തവമായ സംഗതിയാണു്.

ആത്മാവു ഗ്രാഹമായി ഉള്ളിൽ കരുതിവയ്ക്കുന്നതും സ്നേഹിക്കുന്നതുമായ വസ്തു മാത്രമല്ല, ഏതിന്റെ അതു യോഗ്യപ്പെടുന്നോ അതും അതിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു് ആകപ്പിരിക്കപ്പെടുന്നു.

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അശംസകൾ എത്രയുണ്വയോ അത്മാ
യ്ക്ക് അത്ര ഉയന്നുചെല്ലുകയും, തന്റെ ദുഷ്പുരങ്ങളായ ആഗ്ര
ഹങ്ങൾ എത്ര താണവയോ അത്ര താഴ്ചയും ചെയ്യുന്നു. പശു
ന്താവസ്ഥകൾ അത്മാവിനു കാൽസാധകങ്ങളായ ഉപായ
ങ്ങൾ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ.

മനസ്സിൽ വിതയ്ക്കുകയോ വീണു വേരൂന്നുവാൻ ഇടം
കൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ വിചാരബീജങ്ങളും ശീ
ലമായോ മദമായോ ക്രിയകളാകുന്ന പുഷ്പങ്ങളെ ഉൽപ്പാദി
പ്പിക്കുന്നു. ആ പുഷ്പങ്ങളിൽനിന്നു സൗകന്ത്യവും, പശുന്താവ
സ്ഥയുമാകുന്ന ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. നല്ല വിചാരങ്ങളുടെഫ
ലം നല്ലത്, ചീത്തവിചാരങ്ങളുടേത് ചീത്ത. വെളിയിലുള്ള
അവസ്ഥകൾ ഉള്ളിലേ വിചാരങ്ങൾ അനുസരിച്ചു രൂപിക്ക
പ്പെടുന്നു. സുഖകരവും ദുഃഖകരവുമായ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ
രണ്ടും അവസ്ഥാനം ഗുണപ്രദമായി കലാശിക്കും. തന്റെ വിള
വിനെ താൻതന്നെ കൊയ്തെടുക്കുന്ന കൃഷിക്കാരനാണു മനു
ഷ്യൻ; അതിനാൽ സുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങളിൽ രണ്ടിലും നിന്നു്
അവൻ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നു.

അത്മാത്മമായ ആഗ്രഹങ്ങളേയും പ്രാത്ഥനകളേയും
വിചാരങ്ങളേയും പിന്തുടന്നു ദുർമ്മനോരഥങ്ങളാകുന്ന മായാഭീ
ഷങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പോകുകയോ ബലവത്തുകളും ഉദാരങ്ങളു
മായ യന്ത്രങ്ങളുടെ വഴിക്കു സ്ഥിരതയോടെ നടക്കുകയോ ചെയ്
താൽ ഒരുവൻ ഒടുവിൽ തന്റെ വെളിയിലുള്ള സ്ഥിതിക
ളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അവയുടെ ഫലങ്ങളിൽ അല്ലെങ്കിൽ
പൂർത്തിയിൽ എത്തുന്നു. അഭിപ്രായീയുടേയും ക്രമീകരണത്തി
ന്റെയും വ്യവസ്ഥ എവിടെയും ഉണ്ടു്.

ഒരുവൻ ചാരായക്കടയിലോ ജയിലിലോ പോകുന്നത്
വിധിയുടേയോ പശുന്താവസ്ഥയുടേയോ ക്രൂരതയും കൊണ്ടല്ല.

നീചവിചാരങ്ങളും നിന്ദിതമോരങ്ങളും നിമിത്തമാകുന്നു. ഒരു വിശുദ്ധവൃദ്ധൻ വെറും വെളിയിലുള്ള പ്രേരണകളുടെ ബലത്താൽ മാത്രം പെട്ടെന്ന് ഒരു കുറഞ്ഞതിൽ ചെന്നു ചാടുന്നതില്ല. കുറഞ്ഞതെന്നതിനുള്ള വിചാരങ്ങൾ ദീർഘകാലം അവന്റെ വൃദ്ധതയിൽ സ്വകാര്യമായി സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോൾ അവയുടെ ശേഖരിക്കപ്പെട്ട ശക്തി വെളിപ്പെടും. പശുത്താവസ്ഥയിലുള്ള ഒരുവനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് അത് അവന്റെ രൂപത്തെ അവനെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയെന്നല്ല. അധർമ്മത്തിന്റേയും അതിനെ പിന്തുടർന്നവരുടെ ദുഷ്ടതയ്ക്കു നേരിടുന്നതിന്റേയും പടിയിലേയ്ക്ക് ഒരുവനെ വലിച്ചു താഴ്ന്നതിന് അശുഭവിചാരങ്ങളല്ലാതെ വേറെ കാരണം ഉണ്ടായിരിക്കാൻ തരമില്ല. ധർമ്മത്തിന്റേയും അതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പരിശുദ്ധസുഖത്തിന്റേയും സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഒരുവനെ ഉന്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും പരിശുദ്ധ വിചാരങ്ങളുടെ തുടർച്ചയ്ക്കുള്ള പരിശീലനമല്ലാതെ വേറെ കാരണം ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് മനസ്സിന്റെ വിചാരത്തിന്റെയോ താഴ്മയോ അധിപതിയും എന്ന നിലയിൽ സ്വന്ത ജീവിതത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവും കാലഭേദാവസ്ഥകളുടെ ശില്പിയും കർത്താവുംമാകുന്നു. ജനനകാലത്തുകൂടിയും അത്മാവ് അതിന്നു അർഹമായ സ്ഥാനത്തിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നു. എന്നിട്ടു ലോകയാത്രയിൽ അത് ഓരോ അടി വയ്ക്കുമ്പോഴും സ്വന്ത സ്വഭാവത്തെ തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വിശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും ബലവും ബലഹീനതയുമാകുന്ന അവസ്ഥകളുടെ സമുദത്തെ തന്നിലേയ്ക്ക് അകപ്പെടിക്കുന്നു.

താൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതല്ല തനിക്കു വന്നുകൂടുന്നത്; തന്റെ പരമാർത്ഥമായ സ്വഭാവം ഏതോ അതാകുന്നു. തന്റെ താൽക്കാലികമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ, മനോരഥങ്ങൾ, ആത്യാശകൾ ഇവയെല്ലാം അടിക്കടി ഭേദം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്നാൽ അന്തരമായ വിചാരങ്ങളും ഇവയ്ക്കും ശുദ്ധമായ അ

ശുദ്ധമൊ ആയ സ്വസ്വചമവങ്ങളെ അസാധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കും. നമ്മുടെ പുരുഷാത്മത്തെ ഉരുപ്പിടിക്കുന്ന ദൈവം ഞമ്മിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതു ഞമ്മുടെ ആത്മാവുതന്നെ ആകുന്നു. മനുഷ്യനെ അവൻ തന്നെ ജയിലിൽ കുടുക്കുന്നു. വിചാരവും പ്രവൃത്തിയുമാകുന്നു അദ്വൈതത്തിന്റെ കാരാധിപന്മാർ (ജയിൽ മേലധികാരികൾ). അവ ചീത്തയായിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ബന്ധനത്തിൽ ചാടിക്കുന്നു. മോക്ഷം നല്ലൊന്ന ദേവതകളും അവതന്നെ. നല്ലതായാൽ അവ ബന്ധനത്തിൽ ഒന്നിന്നു മോചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരുത്തൻ താൻ ആശ്രയിക്കുന്നതും പ്രാപ്തിക്കുന്നതുമല്ല ലഭിക്കുന്നതു്; താൻ ശരിയായി സഞ്ചരിക്കുന്നതു മാത്രമാകുന്നു. ആശ്രയങ്ങളും പ്രാപ്തനുകളും വിചാരങ്ങളോടും ക്രിയകളോടും യോജിച്ചിരുന്നാൽ മാത്രമേ സഫലമാകുന്നുള്ളൂ.

ഈ തത്വത്തെ അനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ “പ്രതികൂലാവസ്ഥയോടു ചോരാട്ടുന്നു” എന്ന് പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്തായിരിക്കും? അതിന്റെ അർത്ഥം, ഒരുവൻ വെളിയിൽ കാണുന്ന കാര്യത്തോടു നിരന്തരമായി എതിർക്കുന്നു എന്നും, എന്നാൽ ഉള്ളിലുള്ള അതിന്റെ കാരണത്തെ ചോദരിപ്പിലർത്തി വെച്ചുകൊള്ളുന്നു എന്നും ആകുന്നു. ആ കാരണം ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു ദോഷമോ അബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു ചാപല്യമോ ആയി പരിണമിച്ചിരിക്കാം. ഏതായാലും അതുളവന്റെ യത്നങ്ങളെ എല്ലാം അതു കഠിനമായി തടുക്കുന്നു. പ്രതിവിധിയെ അവശ്രേഷ്ടകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്ഥിതിയെ നന്നാക്കാൻ യുതികൂട്ടുന്ന തല്ലാതെ തന്നെ നന്നാക്കാൻ മനുസ്സു വയ്ക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൻ ബലനായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. താൻ മനുസ്സുവച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യത്തിനായി തന്നത്താൻ ബലികൊടുപ്പാൻ മടിയില്ലാത്തവൻ ഒരിക്കലും അതിന്റെ സ്വാധീകാതിരിക്കുന്നതല്ല. ഇതു ലോകീകകാര്യങ്ങളിൽ എന്നുപോലെ

അല്പാത്മികകാര്യങ്ങളിലും തുല്യമായിരിക്കുന്നു. പണം സമ്പാദിക്കുന്നത്, തന്നെ പരമ പുരുഷാത്മമായി വിചാരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻകൂടിയും അതിലേക്കായി വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായേ തീരൂ. അപ്പോൾ ശക്തിമന്ത്രം ശാന്തമായ ഒരു ജീവിതത്തെ അനുഭവിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ എത്ര അധികം അതിനു സന്നദ്ധനായിരിക്കണം?

ഇതാ ഒരു മറുപടിദിൻ: അവന്റെ അവസ്ഥയേയും ഗൃഹസ്ഥാശ്രമസുഖത്തേയും നന്നാക്കാൻ അവനു കവശമായ മോഹം. എന്നാൽ എപ്പോഴും അവൻ ജോലിയിൽ വലിയ അമാന്തക്കാരൻ. ശമ്പളം കുറച്ചതുകൊണ്ട് യജമാനനെ നോക്കിപ്പാൻ നോക്കുന്നത് ഞായറാണെന്ന് അവൻ കരുതുന്നു. വാസ്തവമായ ചെറുശ്ചെയ്യത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങളുടെ എളുപ്പമായ ആഭിപ്രായങ്ങൾപോലും അവൻ അറിയുന്നില്ല. അവൻ ഭാരിത്രത്തിൽനിന്നു പലങ്ങൾ തീരെ യോഗ്യപ്പെട്ടു; എന്നാലായാലും അലസത, ചതി, അപ്രവേശനം ഇവയെ സംബന്ധിച്ച വിചാരങ്ങളാൽ ഇതിനേക്കാൾ കഷ്ടതയായ ഭാരിത്രത്തെ നിശ്ചയമായും അവൻ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുകയും ആകുന്നു.

ഇതാ ഒരു ധനികൻ: അതിഭോജനംകൊണ്ട് അയാൾ ഭുജിക്കുകയും ഭുജിപ്പവരായ രോഗത്തിന് ഇരയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ചികിത്സയ്ക്കു വലിയ സംഖ്യകൾ ചെലവാക്കാൻ ഒരുക്കമാണ്. എന്നാൽ അമിതഭോജനത്തെയു വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അയാൾക്കു മനസ്സില്ല. ഇതും പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ആരോഗ്യങ്ങൾകൊണ്ട് അയാൾക്കു ജീവിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തണം. അരോഗ്യവും വേണം. ഇത്തരക്കാരുന് അശേഷം അരോഗ്യമുണ്ടാവാൻ തരമുള്ളതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രഥമപാഠങ്ങൾ പോലും ഇതുപരെ അയാൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല.

ഇതാ കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ടു വേലചെയ്യിപ്പിക്കുന്ന ഒരു യജമാനൻ: ചട്ടപ്രകാരമുള്ള നിരക്കു കൂലികൊടുക്കാതെ കഴിച്ച് കൂട്ടാൻ വേണ്ട സൂത്രങ്ങൾ എല്ലാം അയാൾ പ്രയോഗിക്കയും, അധികലാഭം മോഹിച്ചുവേലക്കാർക്കു കൂലികുറയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവൻ ഒരിക്കലും ധനികനാവാൻ യോഗ്യനല്ല. അവൻ തന്റെ പണത്തിന്നും യശസ്സിന്നും മുഴുവൻ അപ്പം നേരിടുമ്പോൾ പശുന്താവസ്ഥയെ പഴിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. തന്റെ ആ സ്ഥിതിയുടെ എല്ലാം പ്രണേതാവു താനാണെന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഈ മൂന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഇവിടെ പറഞ്ഞത് ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതികൾക്കു മിക്കവാറും അറിവോടുകൂടാതെയുണ്ടാകിലും അവൻതന്നെയാണു് കാരണമെന്നും, ഉദ്ദേശങ്ങൾ നല്ലതായിരുന്നാൽ തന്നെയും അവയ്ക്കു യോജിക്കാത്ത വിചാരങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഇടംകൊടുത്താൽ അവയുടെ നിവൃത്തിയെന്ന നീരന്തരമായി ഭംഗം നേരിട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും ഉള്ള വസ്തുതയെ വെളിവാക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എത്രയെങ്കിലും ഉണ്ടാവാം. അവയെ ഒക്കെ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. വായനക്കാർക്കുതന്നെ പേണമെങ്കിൽ അവരുടെ മനസ്സിലും ജീവിതത്തിലും വിചാരനിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രമം കണ്ടുപിടിച്ചുകൊള്ളാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുവരെവെറും വെളിയിലുള്ള സംഗതികളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഭേദമില്ലാത്ത ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതുമാണ്.

ഒരുവന്റെ അന്തരമായ സ്വഭാവത്തെ മുഴുവൻ (അറിയാമായിരുന്നാൽ തന്നെയും) അവന്റെ ബാഹ്യാവസ്ഥ കണ്ടിട്ടുമാത്രം മനോരാഗങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ പാടുള്ളതല്ല. ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അത്രസമ്മിശ്രവും, വിചാരം അത്ര അശാശ്വമായി വേരുന്നിട്ടുള്ളതും, സുഖദുഃഖാവസ്ഥ കാരോരുത്തനും അത്ര വളരെ ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ഒരാൾ സത്യവാനായിരിക്കാം; എങ്കിലും അയാൾക്കുമാറിട്ടും അന്നു ഭവിച്ചു എന്നുവരാം. ചില സംഗതികളിൽ ഒരാൾ അവിശ്വ

സ്നേഹാതിരീക്ഷാം; എങ്കിലും ധനം സമ്പാദിക്കാം. എന്നാൽ
കരാൾക്കു് തോൽവി പരമമെന്നു് അയാളുടെ നേരു കൊണ്ടു
ണെന്നും മറ്റൊരാൾക്കു് സമ്പത്തു വലുതെന്നു് അയാളുടെ
കുപ്പം കൊണ്ടുണെന്നും സാധാരണയായി ചെയ്യുന്ന തീർമാ
നും വെറുംപുരമേയുള്ള ഗുണഭോഷിണിയുടെ ഫലം മാത്രമാ
ണു് അതു്. ആ അസത്യവാൻ പ്രായേണെന്നിന്നും കൊള്ളാത്ത
വണ്ണം ദുഷിച്ചുപോയി. എന്നും, ആ സത്യവാൻ മിക്കവാറും
സുകലഗുണസമ്പന്നനെന്നുള്ള ഒരു ദുർലഭനെയും കൂടി ഉണ്ടാ
ക്കുന്നു. കോക്കുടി ഗാഢമായ അറിയും വിശാലമായ അനുഭവ
ബലവും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ മാന്വിതീ തീർച്ചയെന്നതു് അ
ബലമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കും. ആ അസത്യവാനിൽ മറ്റൊ
സത്യവാനില്ലാത്തതായ എന്തെങ്കിലും ഒരു 'വിശിഷ്ടഗുണം
കാണം. ആ സത്യവാൻ ആ അസത്യവാനില്ലാത്ത എന്തെ
ങ്കിലും ഒരു നിത്യമായ ഭോഷവും കാണം. സത്യവാൻ ത
ന്റെ-സത്യമായ വിചാരങ്ങളുടെയും പ്രവൃത്തികളുടെയും ഫലം
കൊയ്തെടുക്കുന്നു. തന്റെ ഭോഷങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ദുഷ
ങ്ങളെയും അനുഭവിക്കുന്നു. അസത്യവാനും അതുപോലെതന്നെ
ദുഷ്ചാനുഭവം ഉണ്ടാകുന്നു.

തന്റെ അനുകൊണ്ടു താൻ ദുഷ്ചാനുഭവിക്കുന്നു എന്നു വി
ശ്വസിക്കുന്നതു മനുഷ്യനു് അവിവേകദശയിൽ രസമുള്ള
താണു്. എന്നാൽ ദുർബ്ബലവും ക്രൂരവും അശുദ്ധവുമായ സുക
ലവിചാരങ്ങളെയും ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു വേരോടെ പരിച്ചു ക
ളികയും, പാപത്തിന്റെ കറകൾ അശേഷം ആത്മാവിൽ
നിന്നു കഴുകി തുടച്ചു കളികയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ദുഷ്ചങ്ങൽ ദു
ഗ്ഗുണങ്ങളുടെ അല്ല സദ്ഗുണങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നു വിചാരി
പ്പാനും പരവാരം ആക്കും അർഹതയില്ലാത്തതാണു്. പരിപൂ
ർണ്ണാവസ്ഥയിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്കും ആ അവസ്ഥയിൽ എ
ത്തുന്നതിന്നു വളരെ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെയും മനസ്സിലും ജീവിത
ത്തിലും കേവലം സ്രായസ്വരൂപവും മറ്റേതുമായ ധർമ്മനിരം

വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കാണാനും. അതു ഗുണത്തിന്നു പകരം ദോഷവും ദോഷത്തിന്നു പകരം ഗുണവുണ്ടല്ലോ എന്നുള്ളതു സംഭാവ്യമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഇത്തരം സ്ഥിതിച്ചശേഷം കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ അന്ധതയെയും അജ്ഞാനത്തെയും പറ്റി ചിന്തിച്ചു നോക്കിയാൽ ജീവിതം ശരിയായ വ്യവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കയാണെന്നും ഇരിക്കുവാനിടമുണ്ടെന്നും കഴിഞ്ഞ സകല ഗുണദോഷാനുഭവങ്ങളും വികസ്യപരവും എന്നാൽ അത്രമേറെ അവികസിതവുമായ ആത്മാവിന്റെ വളച്ചു് ആവശ്യമായ ബാഹ്യവ്യാപാരങ്ങളാണെന്നും അപ്പോൾ അറിയാവാനും. നല്ല വിചാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും ഒരിക്കലും ചീത്തപ്പെടാത്ത ഉല്ലാസിപ്പിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ചീത്ത വിചാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും സൽഫലങ്ങളെ ഉല്ലാസിപ്പിപ്പാനും ഒരിക്കലും കഴികയില്ല. അതു, നല്ല വിതച്ചാൽ നെല്ലും; നായ്ക്കുരണ വിതച്ചാൽ നായ്ക്കുരണയും തന്നെ ഉണ്ടാവും എന്നു പറയുന്നതുപോലെ തന്നെ ബാഹ്യലോകത്തിൽ ഈ നിയമത്തെ മനുഷ്യർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അതിന്നനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ മാനസികവും ശാസ്ത്രീകവുമായ വിഷയത്തിൽ ഈ നിയമത്തിന്റെ വ്യാപാരം അതുപോലെതന്നെ സ്തംഭവും അവിചാരിതവുമാണെന്നിപ്പോൾ അതു് മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവർ വളരെ വളരെ ചുരുങ്ങും. അതുകൊണ്ടാണ് ജനങ്ങൾ അതിനെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാത്തതു്.

ദുഃഖം എല്ലായ്പ്പോഴും ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിലുള്ള ദുഃഖിച്ചാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതു് ഒരുവൻ തനിക്കു (തന്റെ ഉൽപത്തി സ്ഥിതികൾക്കു മേൽഭൂതമായിരിക്കുന്ന നിയമത്തിന്നു) തന്നെ വിരുദ്ധമായ വിധത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ സൂചനമാകുന്നു. ദുഃഖത്തിന്റെ മുഖ്യവും പരമവുമായ പ്രയോജനം നിരുപയോഗവും അശുദ്ധവുമായ സകലത്തെയും ശുദ്ധീകരിക്കയും ഭസ്മീകരിക്കയും ചെയ്യുക എന്നുള്ള

താകുന്നു. പരിശുദ്ധനായി തീർന്നവൻ ദുഷ്ടം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അശേഷം പോയ സ്വപ്നത്തെ ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ച് ചിട്ട് പ്രയോജനമില്ലാത്ത പൂണ്ണശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും ഉണ്ടായിത്തീർത്താൽ ദുഷ്ടതയുമില്ല.

ഒരുവൻ കഷ്ടാവസ്ഥകളിൽ ചെന്നു കൂടുമ്പോൾ അദ്ദേഹന്റെ സ്വപ്നം മാനസികമായ പ്രതികൂലപ്രാപാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ഒരാൾ സുഖാവസ്ഥകളിൽ ചെന്നു കൂടുമ്പോൾ അയാളുടെ മാനസികമായ അനുകൂലപ്രാപാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു. സദാചാരങ്ങളുടെ ഫലം സുഖമാണ്; സമ്പത്തല്ല. ദുഷ്ടാചാരങ്ങളുടെ ഫലം ദുഷ്ടമാകുന്നു; ദാരിദ്ര്യമല്ല. ഒരുത്തൻ ഭാഗ്യശീലനും ധനവാദനായിരിക്കാം. മറ്റൊരുവൻ ഭാഗ്യവാനും എന്നാൽ നിർലാഭനും ആയിരിക്കാം. ഭാഗ്യവും സമ്പത്തും ഒതു ചേരുന്നതു് ധനത്തെ ശരിയായും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായും ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു. നിർലാഭൻ ദുഷ്ടതയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് തന്റെ ദുഷ്ടിയിലാൽ വന്ന തലയിൽ കയറിയതാണെന്നു വിചരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു.

ഏതൊരു പ്രിയപ്പെട്ട വിചാരങ്ങളുടെ ഫലാനുഭവത്തിൽ പ്രകൃതി ഓരോരുത്തനേയും സഹായിക്കും. നല്ലതും ചീത്തയുമായ വിചാരങ്ങളെ ഏതൊരു വേദത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള അവസരങ്ങളും ഒന്നുപോലെ എല്ലാവർക്കും സുലഭമാണ്.

ഒരുത്തൻ ദുഷ്ടവിചാരങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും അശേഷം വിട്ടുകൊടുക്കാതെ ലോകം മുഴുവൻ അവനോടുള്ളതായി വർത്തിക്കും അവനെ സഹായിപ്പാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കും ചെയ്യും. കഷ്ടവും, ദുർബലവുമായ വിചാരങ്ങൾ എല്ലാം തള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ ദൃഢമായ നിശ്ചയങ്ങളെ സംഫലമാക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉടനെ തള്ളിച്ചാടി മുമ്പിൽ വരുന്നതു കാണാം. നല്ല വിചാരങ്ങളെ പോഷിപ്പിച്ചാൽ ഒരേ

ക്കലും ദുഃഖിധി, കഷ്ടതയിലും ജ്വലപ്പയിലും ഒരുത്തനെ നീതു-
മായി ബന്ധിച്ചു നിറുത്തുന്നതല്ല. ലോകം ഒരു “ചിത്രദർ-
ശിനി” (Chitra-darini) ആകുന്നു. ക്ഷണംപ്രതി മാറിപ്പോ-
കുന്ന സരസ്വതാവസ്ഥയും ഫലിപ്പിക്കപ്പെട്ട വിചാരചിത്രങ്ങളുടെ
ചരായകളുമാകുന്നു.

എങ്ങിനെ വിചാരിപ്പതങ്ങിനെയൊക്കും മന്ത്രി-
നിങ്ങിവാസ്തവമറിഞ്ഞിടാതെ കഴങ്ങുന്നോർ
കാലദേശാവസ്ഥയെക്കൊള്ളാതെ വെറുവാക്കു-
മുപതത്വമായോത്തു തുച്ഛിയെ നാടിക്കുറു-
ന്നിട്ടിട്ടിടുന്ന ആനമതിനെയെന്തൊരുതാ-
പെന്താമേ താൻ കേവലം സ്വതന്ത്രനാകയാലോ
കാലത്തെയാത്മാ ജയിച്ചിടുന്നു ദേശത്തേയും
ചാലവേ പെന്നിടുന്നു; യദൃച്ഛയെന്തെ ചൊല്ലും
ദുരഭിമാനമാണ് ധൂർത്തനെയതുപോലെ
തമസ്സാ നിർവ്വീര്യനാക്കിടുന്നു മരണാത്മാ
കാലദേശാവസ്ഥയാം ദുഷ്ടരാക്ഷസീ ദൈവശൂ-
ന്യമേലുമാനാകാതെതൻചൊൽപടി നിർത്തിയെന്നും
മുടിപ്പൊന്നുശിപ്പിച്ചിട്ടവളെ ദാസിയാക്കി
വിടുവേലകൾചെയ്യിപ്പിക്കുന്നു മരണാവസ്ഥ
അഭ്യർത്ഥിച്ചവേമാണിടുന്നു മനുഷ്യകുതി
വിദിതനിത്യാത്മാവിൻ സീമനസന്താനമാം
അന്തരതൽവകൃത്തികൾ ചെന്നെത്തും തകർത്തുകൊ-
ണ്ടതിനെ കരിങ്കല്ലിൽ കോട്ടകൾ തടഞ്ഞാലും
കാലതാമസം കണ്ടു കണ്ഠിതം കലരായ്വി-
നാലോചിച്ചു-ങ്ങി വാണിടുന്നു വിവേകികൾ
നിശ്ചയമാത്മാവുണന്നേകുന്ന ശാസനക-
ളീശ്വരന്മാരും കേട്ടു വഴങ്ങിയെന്നുവത്ര.

അദ്ധ്യായം ൩.

വിചാരവും ശരീരസ്ഥിതിയും.

ശരീരം മനുഷ്യന്റെ അജ്ഞയിൽ നില്ക്കുന്നു. അതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമോ സാരമോ ആയ മനോവ്യാപാരങ്ങൾക്കൊപ്പം കീഴ് വഴങ്ങുന്നു. അധർമ്മവിചാരങ്ങൾക്കു കീഴ് പെട്ടപ്പോൾ ശരീരം രോഗത്തിൽ കൂടുണ്ടുകയും ക്ഷീണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രസന്നവും ശുഭവുമായ വിചാരങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്നു താൻ ബ്രഹ്മവും സൈന്യവും വലിക്കുന്നു.

രോഗവും ആരോഗ്യവും പര്യന്താവസ്ഥകൾ പോലെ തന്നെ വിചാരത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവിക്കുന്നത്. അശുഭവിചാരങ്ങൾ അനാരോഗ്യത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ഭയവിഷയമായ വിചാരങ്ങൾ മനുഷ്യനെ വെടിയുണ്ടപോലെ ശീശ്മത്തിൽകൊല്ലുമെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. എത്രയോ ആയിരം അളകളെ ഇപ്പോഴും അങ്ങനെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ അതു ശീശ്മത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും അതുപോലെ നിശ്ചയമായും കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. രോഗത്തെപ്പോറ്റി വഴിന്നു മുന്നങ്ങുകയാണ് രോഗത്തിന്നിരയായിത്തീരാറുള്ളതു്. ആധി ശരീരധാതുക്കളെ മുഴുവൻ ദുഷിപ്പിക്കുകയും പ്ലാധിക്കു വാതത്തിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുഷിപ്പയ്ക്കത്തിൽ ശരീരം പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ കൂടിയും തൽസംബന്ധമായ വിചാരങ്ങളാൽ സിരാബന്ധങ്ങൾക്കു ശൈഥില്യം നേരിടുന്നതാണ്.

ശക്തിമന്തരും ശുദ്ധവും സുഖകരവുമായ വിചാരങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്നു ഓജസ്സും ലാഭബ്രഹ്മവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ശരീരം കൃത്യവും അലോപ്യം ഉപയോഗിക്കുവുന്നതുമായ ഒരു ഉപകരണ

മാണ്. അതിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണം അതു ചേർക്കുന്നു. പരിചിതമായ വിചാരങ്ങൾ നല്ലതായാലും ചിത്തയായാലും അവയുടെ ഫലത്തെ ശരീരത്തിന്മേൽ വരുത്തുകയുംചെയ്യും.

മനസ്സിൽ അശുദ്ധവിചാരങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലാവരെ ശരീരത്തിൽ രക്തം, തുടന്നുകൊണ്ട് അശുദ്ധവും വിഷദൃഷ്ടിതവുമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. മനശ്ശുദ്ധിയിൽ നിന്നാണ് ജീവിതശുദ്ധിയും ശരീരശുദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നത്. മനസ്സിന്റെ അശുദ്ധികൊണ്ടാണ് ജീവിതം അശുദ്ധമായും ശരീരം ദോഷദൃഷ്ടിതമായും തീരുന്നത്. കമ്മം, ജീവിതം, പരിണാമം ഇവയുടെ ഏറ്റവും ഉത്ഭവസ്ഥാനം വിചാരമാണ്. ഈ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെ ശുദ്ധമാക്കി സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ പൊലും ശുദ്ധമായിരിക്കും.

വിചാരങ്ങളെ മാറ്റാത്ത ആൾ ആരോഗ്യസാധനങ്ങളെ കാര്യവത്തുകൊണ്ട് ഗുണമൊന്നുമില്ല. വിചാരങ്ങളെ ശുദ്ധമാക്കിയാൽപിന്നെ അശുദ്ധാചാരങ്ങളിൽ പ്രീതിതോന്നുന്നതുമല്ല.

ശുദ്ധവിചാരങ്ങൾകൊണ്ട് ശുചിത്വമുണ്ടാകുന്നു. കളിക്കാത്ത, യോഗിവേഷധാരികൾ യോഗികളല്ല. വിചാരത്തെ ശക്തിമത്തും പരിശുദ്ധവുമാക്കി ചെയ്തിട്ടുള്ളമറ്റൊരു അപായകരങ്ങളായ സാംക്രമികരോഗങ്ങൾക്കുള്ള കൂട്ടാക്കേണ്ടതില്ല.

ശരീരത്തെ സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ മനസ്സിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക; ശരീരത്തെ പുതുപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ മനസ്സിനെ ശുദ്ധമാക്കുക. ദ്രോഹം, അസൂയ, കണ്ഠിതം, നൈരാശ്യം ഇവ ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യസൗന്ദര്യങ്ങളെ അപഹരിച്ചുകളയും. മുഖത്തിന്റെ ത്രുകുന്ത രസംകു് യദൃച്ഛയായി വരുന്നതല്ല. ത്രുകുന്തവിചാരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. മുഖശ്രീക്കു ഹോനി കരമായ വരികൾ മൊഴുതും രാഗദോഷങ്ങളും, ദുരഭിമാനം ഇവയാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു.

തൊണ്ണൂറഞ്ചുവയസ്സായ ഒരു വൃദ്ധനെ ഏനിക്കറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം, ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ നീർപ്പുറപ്പോലെയായിരിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല നടുപ്രായക്കാരനായ മനുഷ്യനേയും ഏനിക്കറിയാം. അയാളുടെ മുഖം താഴ്ന്നതായുള്ള അനേകം വരികൾകൊണ്ടു വിരൂപമായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടു, മറ്റൊരും പ്രസന്നമായ സ്വഭാവത്തിനേറേയും കൂട്ടം വിൽപ്പാണെന്നതു്, രാശിദോഷങ്ങൾ അതുപറ്റി ഇവയുടേയും ഫലം മാറുന്നു. പ്രസന്നമുഖം സുഖമായും ശ്രമിയായും ഇരിക്കേണ്ടതല്ല. കൂടി, മുറികളിലെല്ലാം കാര്യം സൂക്ഷ്മപ്രകാരവും ധാരാളം കടപ്പാൻ അനുവദിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതുപോലെ ശരീരമാർഗ്ഗവും പ്രസാദം സമൃദ്ധി ഇവയോടുകൂടിയ മുഖഭാവവും, മാനസിക സന്തോഷം, പരമിതബുദ്ധി, സമാധാനം ഇവ നിറഞ്ഞ വിചാരങ്ങളെ ധാരാളം കടത്തിവിടുന്നതിൽനിന്നു മാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ.

വൃദ്ധന്മാരുടെ മുഖത്തു് പലമാതിരി വരികൾ കാണാം. അവയിൽ ചിലതു് അനുകമ്പയുടേയും മറ്റുചിലതു സ്ഥിരവും ശുദ്ധമായ വിചാരത്തിനേറേയും വേദാചിലതു രാശിദോഷങ്ങളുടേയും ആകുന്നു. ഇവയെ ആക്കംതിരിച്ചറിഞ്ഞുകൂട; ധർമ്മനിഷ്ഠരായി ഭീവിതം നയിച്ചവർക്കു വാലുക്യം സുസ്ഥിരമായും ചോരയെ ശാന്തവും, സമാധാനയുക്തവും, സൗമ്യവുമായ ഒരു പരിണാമമാണു്. ഒരു തത്വജ്ഞാനി മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നതു് ഞാൻ ഇതിന്റെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം പ്രായംകൊണ്ടല്ലാതെ മരണാനുകൂല്യം വൃദ്ധനല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചതു ഭീവിച്ചിരുന്നാലത്തെപ്പോലെതന്നെ സുഖത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി ആയിരുന്നു.

ശരീരത്തിലെ രോഗങ്ങളെ നീക്കുന്നതിന്നു മാനസോല്ലാസാന്തരങ്ങളോടെ അതു നല്ല ചികിത്സകൻ വേറെഇല്ല. വിഷാദം വൃഷണം ഇവയുടെ ലുബ്ധനങ്ങളെ ഏറ്റയത്തിൽനിന്നു അടിച്ചകുറിക്കളയുന്നതിന്നു പരമിതകാഷായങ്ങളോടെ

അതു നല്ല സാമ്പത്തിക്കാൽ, വേറെ ഇല്ല, ഇടുമിടത്തെ ഒരു
മുറമിട്ടു, പണിതു, സാരമായ അസുഖ ഇല്ല, നിറഞ്ഞ വി
ചാരങ്ങളോടുകൂടി, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത് സ്വയംകൃതമായ ഒരു
പ്രകാരത്തിൽ തന്നെത്താൻ അടുപ്പിച്ചു, താമസിക്കുന്നതിന്
ഇല്ലമാകുന്നു. കരിച്ചു, എല്ലാവരെയും പറ്റി, ഗുണമായി
ചിന്തിക്കു, എല്ലാവരോടും സന്തോഷപൂർവ്വം വർത്തിക്കു, എല്ലാ
വരുടെയും ഗുണത്തെ മാത്രം ഗ്രഹിച്ചാൻ കഴിഞ്ഞോടുകൂടി
പഠിക്കു ഇങ്ങിനെയുള്ള അസ്വാസ്ഥമായ വിചാരങ്ങൾ
സാക്ഷാൽ സ്വസ്ഥത്തിന്റെ വാതിലുകളും ആകുന്നു. എല്ലാ
ജന്തുക്കളുടേയും നേരെ സമാധാനപൂർവ്വമായ വിചാരങ്ങളോടുകൂടി
ദിവസംപ്രതി ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ശീലം ഒരുത്തന്റെ
അളവറെ വിശ്രമസുഖത്തെ നൽകുന്നതാകുന്നു.

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം
എത്രയും ദീർഘമായാൽ, അതിൽ അധികം സമയം
അയാൾക്ക് ജീവിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ അയാൾ
ജീവിതത്തിൽ അധികം സമയം ജീവിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ
അയാൾ ജീവിതത്തിൽ അധികം സമയം ജീവിക്കേണ്ടതാണ്.
അതിനാൽ അയാൾ ജീവിതത്തിൽ അധികം സമയം
ജീവിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ അയാൾ ജീവിതത്തിൽ
അധികം സമയം ജീവിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ അയാൾ
ജീവിതത്തിൽ അധികം സമയം ജീവിക്കേണ്ടതാണ്.

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം
എത്രയും ദീർഘമായാൽ, അതിൽ അധികം സമയം
അയാൾക്ക് ജീവിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ അയാൾ
ജീവിതത്തിൽ അധികം സമയം ജീവിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ
അയാൾ ജീവിതത്തിൽ അധികം സമയം ജീവിക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യായം ൪.

വിചാരവും സങ്കല്പവും.

വിചാരത്തെ സങ്കല്പത്തോടു ചേർത്തുകൊണ്ടു ഒരു കാര്യത്തിന്റെയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ നിവാരണം സാധ്യമല്ല. അധിക ജനങ്ങളുടെയും വിചാരമാകുന്ന തോണി ജീവിതസമുദ്രത്തിൽ അമരക്കാരനല്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരികയാകുന്നു. ലാക്കില്ലായ ഒരു ദുർഗ്ഗമാണു്. അപകടവും അപായവും കൂടാതെ ജീവിതയാത്ര ചെയ്യണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ വിചാരത്തെ അങ്ങനെയൊരു അലഞ്ഞുതിരിവാൻ സമ്മതിക്കരുതു്.

ജീവിതത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സങ്കല്പം (ഉദ്ദേശ്യം) ഇല്ലാത്തവർ ഏകദേശത്തിൽ നിസ്സർവ്വമായ മനുഷ്യാർത്ഥ ക്രയം, ദുഷ്ടിപം, കൃപണത ഇവയ്ക്കു് ഇരയായിത്തീരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ യെല്ലാം ദൌർബല്യത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നവയാണു്. അവയെല്ലാം മനുഷ്യപ്രമാണി ചെയ്ത പാപകർമ്മങ്ങൾപോലെ തന്നെ നിന്ദനീയമായും (മഹാരാജമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ആണെങ്കിലും) അപജയം, അസുഖം, നാശം ഇവയിൽ കൊണ്ടുപിടുന്നതാകുന്നു. ഏതു കൊണ്ടെന്നാൽ ശക്തികളെ മാത്രം ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രാമാണ്യത്തിനുള്ളിൽ ദൌർബല്യത്തിന്നു് ഇടത്തു നീൽപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

ഈയമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയെ ഉള്ളിൽ സങ്കല്പിച്ചു് അതിന്റെ നിവാരണത്തിനായി കഠിനാത്മതനും യത്നം കാഴ്ചക്കാകുന്നു. ആ സങ്കല്പത്തെ തന്റെ ഏല്പൂർ വിചാരങ്ങളുടെയും കേന്ദ്രമായി വെച്ചുണ്ടാക്കുന്നു. സങ്കല്പം അദ്ധ്യക്ഷനായ ഏതെങ്കിലും നീക്കിയെ സംഭവനയിച്ചുള്ളതായിരിക്കാൻ അർത്ഥമില്ല. അതിനാൽ അതിനെ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ചു്

കിൽ ഏതെങ്കിലും ലോകികവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തായിരിക്കാം. അത് അവനവന്റെ തൽക്കാലത്തെ മനോഭാവം അനുസരിച്ച് ഏതെങ്കിലും ആയിരുന്നെങ്കിലും ഏതുതന്നെ ആയാലും താൻ പിടിച്ചു ആ സങ്കല്പത്തിന്മേൽ വിചാരശക്തികളെ മുഴുവൻ സ്ഥിരമായി പ്രയോഗിക്കണം. ആ സങ്കല്പത്തെ തന്നെ പരമമായ കർത്തവ്യമാക്കിക്കൊള്ളണം. വിചാരങ്ങളെ അസ്ഥിരമായ മനോരാജ്യങ്ങളിലും ആശ്രമങ്ങളിലും വിഭാവനകളിലും തെളിമണ്ടാൻ സമ്മതിക്കാതെ, ആ സങ്കല്പത്തെ റിറവേറുണത്തിൽതന്നെ റിങ്ങർ ബലശ്രദ്ധയായി കിടക്കുകയും വേണം. ആത്മസംയമനത്തെ അല്ലെങ്കിൽ മനോനിയമനത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള രാജപാത ഇതാകുന്നു. സംഗതി സാധിക്കാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമത്തിൽ തോൽവികൾ റേരിട്ടാലും (ഔർബല്യത്തെ മുഴുവൻ ജയിക്കുന്നതുവരെ അവശ്യമായും അങ്ങനെ വരുന്നതാണ്.) അതുകൊണ്ട് ലഭിക്കുന്ന സ്ഥിരനിഷ്ഠാശീലംതന്നെ യഥാർത്ഥമായ ഒരു വിജയമാണ്. അതു ക്ഷാപിയായ ശക്തിക്കും വിജയത്തിനും കാരണാതരമായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു.

വലിയ സങ്കല്പങ്ങൾക്കൊന്നിനും താല്പര്യമില്ലാത്തവർ വിചാരങ്ങളെ അവരുടെ സ്വന്തം കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിന്മേൽ (അവഹൃത നിസ്സാരമായിരുന്നാലും പേണ്ടില്ല) ദൃഢമായി നിർത്തണം. വിചാരങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായി ഏകാഗ്രഹിപ്പടുത്താനും, മനുഷ്യകീടിയെയും നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെയും പുഷ്ടിപ്പെടുത്താനും ഇതൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ. ഇതു സാധിച്ചാൽ പിന്നെ അസാധ്യമായി ഒന്നും കാണുകയില്ല.

അതി ദുർബ്ബലമായ മനുഷ്യ കൂടിയും അതിന്റെ ഔർബല്യത്തെ കാർമ്മിക്കുകയും, ശക്തി വലിപ്പിപ്പാൻ അധ്വാനവും അഭ്യാസവും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്താൽ, ഉടനെ അത് അതിന്നായി യത്നിക്കുന്നതാണ്; അങ്ങനെ യത്നിച്ചു യത്നിച്ചു ക്ഷമയേയും ശക്തി

യേയും പലിപ്പിച്ചു നിരന്തരമായി അത് പുഷ്പിപ്പെടുകയും ഒടുവിൽ അതുതകരമായ ശക്തി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യും.

ദുർബ്ബലനാർ ബുദ്ധിപൂർവ്വം കായികവ്യായാമങ്ങളെ ശീലിച്ചു ക്ഷമയോടുകൂടി അഭ്യസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ബലവാനാകുന്നതിനായിത്തന്നെതുപോലെ ദുർബ്ബല ധനസ്ഥനാകും നല്ല വിചാരങ്ങളെ നിരന്തരമായും ക്ഷമയോടുകൂടിയും അഭ്യസിച്ചാൽ അവരുടെ മനസ്സുകൾ ശക്തിമത്തുക്കളായിത്തീരുന്നതാണ്.

ലാക്കില്ലായ്മയും ദൈർബ്ബ്യവും വിട്ടുകളകയും, ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മനസ്സിനെ വ്യാപരിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നത്, തോൽവിയെ വിജയത്തിന്റെ പല കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നായി പരിഗണിക്കുകയും, എല്ലാ അവസ്ഥകളെയും അനുകൂലമായി സ്ഥാപിക്കുകയും, സംഗതികളെല്ലാം ശക്തിയോടെ വിചാരിക്കുകയും, നിർഭയമായി യത്നിക്കുകയും, സാമത്രിത്തോടുകൂടി അവയെ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശക്തിമാനായ മനുഷ്യനായുടെ പദവിയിലേക്കു കാലവയ്ക്കുകയാകുന്നു. സങ്കല്പത്തെ മനസ്സിൽ കരുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിനായി ഇടവും വലവും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ ചൊല്ലേയുള്ള ഒരു വഴി മനസ്സുകൊണ്ടു കുറിക്കണം. സംശയം, ഭയം ഇവകളെ അശേഷം ദൂരെ തള്ളിക്കളയണം; അതുകൊണ്ട് പ്രധാനപ്രതിബന്ധങ്ങൾ, ചൊല്ലേയുള്ള പ്രയത്നമാർഗ്ഗത്തെത്തുടർന്ന് അതിനെ കുടിലവും കിഞ്ചിതകരവും നിരപയോഗവ്യമാക്കുന്നത് അതുകൊണ്ട്. സംശയവും ഭയവുമുള്ള മനസ്സ് ഒരിക്കലും ഒരു കാര്യവും സാധിച്ചിട്ടില്ല; ഒരിക്കലും അതിന് സാധിപ്പാൻ കഴികയുമില്ല. സംശയവും ഭയവും എല്ലോഴും തോൽവിക്കു വഴി കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. അവ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ സങ്കല്പം, വീഴ്ച, കൃത്യശക്തി മുതലായ പ്രൈസ്ഥനോധമങ്ങൾ എല്ലാം നിലച്ചുപോകുന്നു. പ്രവൃത്തിയിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാകുന്നതു തന്നാൽ കഴിയുമെന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നാകുന്നു.

സംശയവും ഭയവും ജ്ഞാനത്തിന്റെ വൈരികളാണ്. അവയെ ശാസിക്കാതെ വെച്ചു പോരുന്നത് തന്റെ മേൽ ശ്രിയെ താൻതന്നെ തട്ടിക്കയറുന്നു.

സംശയത്തെയും ഭയത്തെയും ജയിച്ചവന്റെ മുമ്പിൽ തോൽവി തലപൊക്കുന്നതല്ല. അവന്റെ ഓരോ വിചാരത്തിലും ശക്തികൾ എപ്പോഴും സാമ്രാജ്യമിരിക്കും. എല്ലാ വിപത്തുകളെയും അവൻ ധീരനായോടെ നേരിടുകയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി ജയിക്കുകയും ചെയ്യും. അവന്റെ സങ്കല്പങ്ങൾ കാലംതെറ്റാതെ നട്ടു ചെടികൾപോലെ പുഷ്പിയെ പ്രാപിക്കും. അവ ക്ലിപ്തകാലത്തിൽ പൂക്കുകയും പാകമാകുമുമ്പെ പൊഴിഞ്ഞു നിഷ്പ്രയോജനമായിപ്പോകാത്ത സൽഫലങ്ങളെ നൽകുകയും ചെയ്യും.

സങ്കല്പത്തോടു നിർഭയമായി യോജിച്ചുനില്ക്കുന്ന വിചാരം സൃഷ്ടിശക്തിയായിത്തീരുന്നു. ഈ തത്വം അറിഞ്ഞവൻ, വെറും മനശ്ചഞ്ചല്യത്തിന്റെയും ഇന്ദ്രിയചാപല്യങ്ങളുടെയും ഒരു ഭാഗ്യം മാത്രമായിട്ടു ജീവിക്കുകയല്ല. അതിനെക്കാൾ ഉയർന്നതും ബുദ്ധിമത്തുമായ വസ്തുവായിത്തീരാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കും. അങ്ങനെയെന്നവൻ മനശ്ശക്തികളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം വിനിയോഗിക്കുന്ന നിയോക്താവും തീരും.

അദ്ധ്യായം ൫

വിചാരവും കായ്തസിദ്ധിയും.

ഒരുവനുണ്ടാകുന്ന ഏല്പാ കായ്തസിദ്ധികളും ഏല്പാ തോൽവികളും ശരിയായും അപ്പന്റെ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു. ഒന്നിന്റെ സമന്വില തെറ്റിയാൽ സ്വത്വാനിണം നാശമുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം കാരണവും അതു ക്രമപ്പെടുത്തി വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാരണാനിണം അവശ്യമായും അതാതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഉണ്ടായിരിക്കണം. റാൽക്കുള്ള ബലവും ബലഹീനതയും ശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും ഏല്പാം അയാളുടെ സ്വന്തംതന്നെ ആയിരിക്കണം. മറ്റൊരാളുടേതല്ല. അവയെ അയാൾതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. മറ്റൊരുത്തനുണ്ടാക്കിയതല്ല. അവയെ ഭേദപ്പെടുത്താനും അയാൾക്കേ കഴിയൂ; മറ്റൊരാൾക്കു കഴികയില്ല. തന്റെ സ്ഥിതിയും തന്റെതുതന്നെയാണ്; മറ്റൊരുത്തന്റേതല്ല. തന്റെ സുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങളും തന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നുതന്നെ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. താൻ എങ്ങനെ വിചാരിക്കണമോ അങ്ങനെയിരിക്കണം. തന്റെ വിചാരം എങ്ങനെ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കണം വോ അതുപോലെതന്നെ താൻ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യണം.

ബലവാനു ബലഹീനനെ സഹായിപ്പാൻ, അയാൾ സഹായം കിട്ടേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുമ്പോളല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അപ്പോഴും ബലഹീനൻ സഹായത്താൽ ബലവാനാകുന്നത് റിശ്വയുമായും തന്നത്താൻ അങ്ങനെയൊരാൾ അയാൾ വിചാരിച്ചിട്ടാകുന്നു. മറ്റൊരുത്തനിൽ കണ്ടിട്ട് ആശ്ചര്യം തോന്നുന്ന ബലം തന്നിൽ വളർപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു

വിചാരിച്ച ശ്രമിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ തിരികുണ്ടാവൂ. അവനവന്റെ സ്ഥിതിയെ മാനാൻ അവനവനു മാത്രമേ കഴിയൂ.

ഒരുത്തൻ അക്രമിയായ കാരണത്താൽ അനേകംപേർ അവന്റെ അടിമകളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും ആ അക്രമിയെ ഞാനും വെറുക്കേണ്ടതാണെന്നും ജനങ്ങളും സാധാരണമായി ചുറ്റുകയും വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യുവരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നീക്കത്തിൽ വിരോധമായി ഒരുത്തൻ അക്രമിയായിത്തീർന്നു. അനേകംപേർ അടിമകളായിരിക്കുന്നതിനാലാണെന്നും ആ അടിമകളെ (സ്വബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജനങ്ങളെ) ഞാനും വെറുക്കേണ്ടതാണെന്നും ഈയിടെ ഏതാനും ചിലർ വിചാരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അവരുടെ എണ്ണവും വലിയതും വരികയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അക്രമികളും അടിമകളും അറിയാതെ അന്യോന്യം സഹരം യിക്കയാണ്. കായ്കയിൽ അവർ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ദ്രോഹം ചെയ്യുവാനെന്നു തോന്നിയാലും താന്താങ്ങളുടെതന്നെ ദ്രോഹം ചെയ്യുവാനാണ്; അതാണു സ്വത്വം. പൂണ്ണമായ ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, അക്രമത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയവരുടെ ബലഹീനതയിലും അക്രമികളുടെ ദുർവിനിയോഗം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ബലത്തിലും ക്രിയാനീയമം ഒന്നുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. പൂണ്ണമായ സ്നേഹം ദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, രണ്ടുവസ്തുവും ദുഃഖകരമാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു കൂട്ടരിലും വെറുപ്പു തോന്നുകയില്ല. പൂണ്ണാനുകമ്പയുള്ള ഹൃദയം അക്രമിയെയും അക്രമത്തിനുകീഴ്പ്പെട്ടവരെയും ഒന്നുപോലെ ആശ്ശിക്കുകയും ചെയ്യും.

ബലഹീനതയെ ജയിക്കുകയും സ്വാതന്ത്രവിചാരത്തെ അശേഷം തൃജിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരുവൻ അക്രമിയായിരിക്കുകയോ അക്രമത്തിന്നു കീഴ്പ്പെട്ടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. അവനാണ് സ്വതന്ത്രൻ.

വിചാരങ്ങളുടെ നിലയെ ഉയർത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ഉന്നതിയും ജ്ഞവും കായ്തൃസിലിയും ഉണ്ടാവൂ. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവൻ ഏതേക്കും ബലഹീനനായും നിന്ദനായും ദുഷിതനായും തന്നെയിരിക്കും.

ഒരാൾക്കു ഏതെങ്കിലും ലൗകിക കായ്തൃങ്ങളാൽ സാധിക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യമേ വിചാരങ്ങളെ ജ്ഞ സാധാരണമായഭോഗ്യയുടെ ആവേശത്തിൽനിന്ന് അയാൾ വിട്ടുതീർക്കേണ്ടതാണ്. കായ്തൃസിലിയുണ്ടാകുന്നതിനായി ജ്ഞസ്വഭാവവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അശേഷം വെടിഞ്ഞെറിയിച്ചു എന്നാൽ അതിന്റെ ഒരംശമെങ്കിലും വെടിഞ്ഞെ കഴിയു. ഒരു തന്റെ പ്രധാന ചിന്ത ദൃഢസാധാരണമായ ലോകസുഖങ്ങളനുഭവിക്കുന്നതിലാണെങ്കിൽ അവൻ ഒരു സംശയിച്ചെപ്പരിപണ്ഡിതമായി വിചാരിപ്പാൻ ക്രമമായി അതിനെ നിർണ്ണയിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ല. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ശക്തികളെ കാണുകയോ അവയെ വലിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ അവനു കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൻ ഏറ്റെടുത്ത സംശയികളിലൊക്കെ തോൽവിയുണ്ടാകും. വിചാരങ്ങളെ പൊരുത്തംകൊണ്ട് നിയമനം ചെയ്യാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവൻ കായ്തൃഭരണത്തിനും ശൗരവമുള്ള കൃത്യങ്ങളിൽ ചുമതല ഏൽക്കുന്നതിനും ത്രാണിയില്ലാതെ അധിനിത്യം സ്വയം സാധനമായി ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവർത്തിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ഏതിലൊക്കിലും തലയിട്ടു നില്പാൻ അവൻ യോഗ്യതവരുന്നില്ല. എന്നാൽ തനിക്കുള്ള ഈ പ്രതിബദ്ധമെല്ലാം അയാൾ തന്നത്താൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങളാൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

ത്യാഗം കൊണ്ടല്ലാതെ ഒരു അഭിവൃദ്ധിയും ഒരു കായ്തൃസിലിയും അർക്കം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കർത്തൻ ഐഹിക കായ്തൃങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന നോട്ടങ്ങളെല്ലാം രാശ്വേഷസമ്മിശ്ര

മായ വിചാരങ്ങളെ തൃജിക്കുന്നതിന്റെയും ഉദ്ദിഷ്ട സംഗതിയുടെ നിർവ്വഹണത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ ഏകാഗ്രഹിതത്വത്തിന്റെയും നിശ്ചയബുദ്ധിയേയും ആത്മവിശ്വാസത്തെയും ബലപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെയും തോതനുസരിച്ച് മാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. വിചാരങ്ങളെ എത്ര ഉയന്ന് വിഷയങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നുവോ അത്ര അധികം പൗരോഹിത്യവും നിഷ്പാടനെയും ധർമ്മനിഷ്ഠയും കരുവനുണ്ടാകുന്നതാണ്. അവിന്റെ വിജയങ്ങൾ അത്ര വലുതായും കാര്യസിദ്ധികൾ അത്രയധികം ഭക്തിയുക്തമായും സ്ഥിരമായും ഇരിക്കുന്നതുമാണ്.

അത്യാഗ്രഹിയോ അസത്യവാനോ അധർമ്മിയോ അയ കരുവൻ ഈ ലോകം പുറമേ അനുക്രമിക്കുന്നതായി ചിലപ്പോൾ തോന്നിയാലും വാസ്തവത്തിൽ അനുക്രമിക്കുന്നതല്ല. സത്യനിഷ്ഠനും വിശ്വലോകം ഹൃദയനും ധർമ്മതത്പരനുമായ മനുഷ്യനാകുമ്പോൾ ലോകം അനുക്രമിക്കുന്നുള്ളു. ലോകത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള അചാര്യന്മാരെല്ലാം ഈ വസ്തുതയെ പല പ്രകാരത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ തെളിയിക്കുകയോ അനുഭവിച്ചറിവയോ ചെയ്യുന്നതിന് വിചാരങ്ങളെ ഉൽകൃഷ്ടവിഷയങ്ങളിലേക്ക് നയിച്ചു ധർമ്മനിഷ്ഠയെ നീരന്തരമായി പരിശീലിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി.

വിജ്ഞാനസംബന്ധമായ സിദ്ധികൾ എല്ലാം തത്വാനുപാഷ്ഠനവിഷയത്തിലോ, ജീവിതത്തിലും പ്രകൃതിയിലുമുള്ള സത്യവും സൗന്ദര്യവും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലോ വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രഹമായ വിചാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അവക സിദ്ധികൾ ചിലപ്പോൾ ഡാൻസ് ദുഷ്മാൻ ഇവയോട് കലന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ അവ ആ ദുഷ്ടങ്ങളുടെ ഫലമല്ല; ദീർഘകാലത്തെ കഠിനമായ പ്രയത്നത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധയും സ്വാതന്ത്ര്യരീതിയുമായ വിചാരത്തിന്റെയും സ്വാഭാവികമായ ഫലമാകുന്നു.

ആല്യാത്മികമായ സിദ്ധികൾ സാത്വികമായ ശുദ്ധേയ്യുടെ പുരിപ്പുത്തിയാണ്. ഉദാരവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ അഭിപ്രായങ്ങളോടുകൂടി ജീവിക്കുകയും ശുദ്ധവും സംഗ്രഹിതവുമായ വിചാരങ്ങളെ സദാ പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുരുഷൻ ക്രമേണ ഉച്ചസ്ഥാനത്തിലേക്ക് പൊങ്ങുന്ന സൂര്യനെപ്പോലെയും പൂണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുന്ന ബാലചന്ദ്രനെപ്പോലെയും നിശ്ചയമായും ഉൽക്കാഷ്ഠനെയും വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയെയും ലഭിക്കുന്നതും ശക്തിമന്തതും ഭാഗ്യപൂണ്ണവുമായ ഒരു താവസ്മയിൽ എത്തുന്നതുമാകുന്നു.

സിദ്ധികൾ ഏതുതരത്തിലുള്ളവയായാലും അതെല്ലാം പ്രയത്നത്തിന്റെ ശിരസ്സിന്റെ അലങ്കരിക്കുന്ന കിരീടവും വിചാരത്തിന്റെ ചൂഡാരണവുമാകുന്നു. ആത്മസംയമനം, സ്ഥിരനിശ്ചയം, ഹൃദയശുദ്ധി, ധർമ്മവിഷ്ണു, ഏകാഗ്രത ഇവയാൽ മനുഷ്യൻ ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. മൃഗസാധാരണമായ രാഗദ്വേഷങ്ങൾ, അലസത, ഹൃദയമാലിന്യം, നിഷിദ്ധാചരണം ഇവയ്ക്ക് അധീനനായിട്ടു മനുഷ്യൻ അധഃപതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരാൾ ചെറുപ്പികമായ ഏറെയും ഉയർന്നു പദവികൾ നേടിയെന്നു വരാം; ആല്യാത്മികമായി അന്യുന്നതമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തി എന്തും വരാം. എന്നാലും ഡംഭയുക്തവും, സകാമവും, മലിനവുമായ വിചാരങ്ങൾക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടാൽ അയാൾ അധഃപതിച്ചു അശേഷനും ദീനനും ആയിത്തീരുന്നതാണ്.

ശരിയായ വിചാരശക്തിയാൽ സഞ്ചാരിച്ചു കാര്യസിദ്ധികൾ സർവ്വവും സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ മാത്രമേ നിലനില്ക്കുന്നുള്ളൂ. സിദ്ധി കൈവശമായി കഴിഞ്ഞാൽ പലരും ഉപേക്ഷ കാണിക്കാറുണ്ട്; അവർക്ക് വേഗത്തിൽ വീണ്ടും അധഃപതനമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലൌകിക വ്യാപാരങ്ങളിലെ വിജ്ഞാന വിഷയത്തി
ലെ അദ്ധ്യാത്മിക മാർഗ്ഗത്തിലെ ഉണ്ടാകുന്ന സിദ്ധികൾ
എല്ലാം അതാതിൽ പ്രത്യേകം നിയുക്തമായ വിചാരങ്ങളുടെ
ഫലങ്ങളാകുന്നു. അവ എല്ലാം ഒരേ നിയമത്താൽ നിയ
ന്ത്രിതങ്ങളും ഒരേക്രമത്തെ അനുസരിച്ച് വർദ്ധിക്കുന്നവയു
മാണ്. അവയുടെ സമ്പാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ മാത്ര
മേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ.

അല്പകാലവും സാധിക്കണമെങ്കിൽ അല്പമായ ത്യാഗം
വേണം. അധികകാലവും സാധിപ്പാൻ അധികമായ ത്യാഗം
വേണം. അത്യൽകൃഷ്ടമായ കാലവും സാധിപ്പാൻ അതിമഹ
ത്തായ ത്യാഗംതന്നെ വേണം.

അദ്ധ്യായം ന്യ.

സ്ഥിരസങ്കല്പവും ഇഷ്ടമാതൃകയും.

==:0:==

ചിന്തകന്മാരാണ് ലോകത്തിന്റെ ഉല്പാദകന്മാർ. ഭൂതലോകം അദൃശ്യലോകത്തെ അശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സു് കഷ്ടതകളനുഭവിക്കയും പാപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യയും നികൃഷ്ടമായ തൊഴിലുകളിലേർപ്പെട്ടു നിത്യത കഴിക്കയും ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും തങ്ങളുടെ ചിന്തകന്മാരുടെ ധ്യാനങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമായ മനോരഹവിഷയങ്ങൾ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ് അത്മാവിനെ പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ചിന്തകന്മാരെ മനസ്സു് മറന്നുകൂട്ടുന്നതല്ല അവർ സങ്കല്പിച്ച ഇഷ്ടമാതൃകകൾ മണിയോ മാഞ്ഞോ പോകുന്നതല്ല. അവ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിൽ കലർന്നു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവയെ അവർ അവശ്യമായും ഒരിക്കൽ നേരിട്ടുകാണുകയും അനുഭവിക്കയും സമ്പ്രദായമായി കരുതുകയുംചെയ്യും.

സാഹിത്യകാരൻ, ശില്പി, ചിത്രകാരൻ, കവി, ദൈവജ്ഞൻ, ഋഷി ഇവരെല്ലാം ചിന്താശീലന്മാരാണ്. പരലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ച ബ്രഹ്മവും, സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റിയെല്ലാ വിശ്വാസവും ഇവർതന്നെ. ഇവർ ജീവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള യോഗ്യതമായാണു് ഈ ലോകത്തിനുള്ള. ഇവരില്ലെങ്കിൽ മനസ്സു് ക്ലേശിച്ചു നശിച്ചുപോകും.

ഒരു രമ്യവസ്തുവെ കണ്ടിട്ടുള്ള സങ്കല്പത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടമായ ഇഷ്ടമാതൃകയെ ഏതൊരാൾ എ

പോഴും ഹൃദയത്തിൽ വിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അയാൾക്കു നിശ്ചയമായും അന്തരികൽ സ്വാനഭവത്തിൽ വരും. കൊളംബസ്സിൻ വേറൊരു ഭൂഖണ്ഡം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന ധാരണ (സങ്കല്പം) യുണ്ടായി. അദ്ദേഹം അതിനെ കണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്തു. കപ്പൽ നിക്കസ് (Cape Verde) എന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഗോളങ്ങൾ അസംഖ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം സാധാരണ ജനങ്ങൾ വിചാരിച്ചു വരുന്നതിനേക്കാൾ അധികം വലുതായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ള ഒരു ധാരണ പ്രബലമായി വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം മൂലം തന്നെ അതു വെളിപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. പരിശുദ്ധമായ രസതന്ത്രവും പരിപൂർണ്ണമായ വിശ്വാസനിയുമാകുന്ന സർവ്വജ്ഞാനമെന്നു കരുതാത്തവർക്കുണ്ടെന്ന് ബുദ്ധമുനിക്കു് ഒരു ധാരണ തോന്നി; അദ്ദേഹം അതിനെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

സങ്കല്പങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമാത്രകളെ അന്തായത് സാഹിത്യംപോലെ ഹൃദയത്തെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന സ്വാരസ്യമുള്ള ധാരണാധാരകളെ—നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സ്വപ്രകാശമാക്കുന്ന സൗകൃത്യത്തെ—നിങ്ങളുടെ അതിനിമ്ലമായ വിചാരങ്ങളുടെ നഗ്നത മറയ്ക്കുന്ന കമനീയമായ മുട്ടുപടത്തെ—വെച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അവയിൽ നിന്നു ആഹ്ലാദജനകമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളും ഉണ്ടാകും. ദിവ്യമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളും സിദ്ധിക്കും. ഒരിക്കലും തെറ്റാതെ സ്ഥിരനിഷ്ഠയോടേ അവയെ വച്ചുകൊണ്ടാൽ ഒടുവിൽ നിങ്ങളുടെ ലോകം തന്മയമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

അഗ്രഹിക്കുന്നതു നിശ്ചയമായും ലഭിക്കും. അശ്വിക്കുന്നതു നിശ്ചയമായും സാധിക്കും. മനുഷ്യന്റെ അതിനിമ്ലമായ അഗ്രഹങ്ങൾ കൂടി സമ്പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റുമ്പോൾ അതി പരിശുദ്ധങ്ങളായ അശങ്കൾ വിപ്ലവമാകുമോ? ദൈവികനിയമം അതല്ല; അങ്ങനെയൊരവസ്ഥ ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല. “ചോദിക്കുക, വാങ്ങുക” അതാണ് നിയമം.

മുയന്നു മനോരാജ്യങ്ങൾ വെച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങൾ
നിങ്ങളുടെ മനോരാജ്യംപോലെ തന്നെ ആയിത്തീരും. നിങ്ങളുടെ
ധാരണ അല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പം നിങ്ങളുടെ ഭാവിഭയക്കുറി
ച്ചുള്ള വാഗ്ദാനമാണ്. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാതൃക ഒടുവിൽ
നിങ്ങൾ തുറന്ന കാണാൻ പോകുന്ന മനസ്സുതപത്തെപ്പറ്റി
മുൻകൂട്ടി ഉറപ്പുതരുന്നു ദൈവത്തെ വചനവുമാകുന്നു.

പോകത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ കാര്യസീദ്ധി
കൾകൂടി അത്യാം കഷ്ടാലം വെറും മനോരാജ്യങ്ങളായിരുന്നു.
പുളിക്കുരുവിനാകത്തു പുളിമരം ഉണ്ടെങ്കിൽക്കൂടും.

മുട്ടയ്ക്കു കത്തു പക്ഷി കാത്തിരിക്കുന്നു. ആത്മാവിന്റെ
ഏറ്റവും വലിയ മനോരഥത്തിന്റെയുള്ളിൽ ഒരു ദേവത
ഉണർന്നു അംഗങ്ങളെ ചലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനോരാജ്യ
ങ്ങൾ യഥാർത്ഥമാണുവെന്നതിന്റെ അങ്കുരങ്ങളത്രേ.

നിങ്ങൾക്കു ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അനുകൂലങ്ങളല്ലായി
രിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു ഇഷ്ടമാതൃകയെ നിർമ്മാണമായി പിന്തു
ടരുകയും അതിലെത്താൻ നല്ലവണ്ണം നന്തിക്കയും ചെയ്യുമെ
ങ്കിൽ ആ അവസ്ഥകൾ വളരേക്കാലം അങ്ങനെതന്നെ ഇരി
ക്കുന്നതല്ല. ഉള്ളിൽ നിങ്ങൾ യാത്രചെയ്യുകയും പുറമേ അന്ത
ർഭാഗത്തെ ഒരു ദിക്കിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളത്
അസാധ്യമാണ്. ഇതാ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു കൂലിപ്പേലചെയ്യ
വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ദിവസം
പ്രതി അധിക സമയവും അന്തോളകമല്ലാത്ത തൊഴിൽശാല
കളിൽ അടച്ചിരുന്നുവേല ചെയ്യുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ല പരി
ഷ്കാരമൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ അവൻ നല്ല നല്ല സാധനിക
ളെപ്പറ്റി മനോരാജ്യം ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധി, പരിഷ്കാരം, ഭംഗി,
സൗന്ദര്യം ഇവയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നു. അവൻ ഒരു മാതൃ
കാജീവിതത്തെ മനസ്സിൽ ധരിക്കുകയും മനസ്സുകൊണ്ടു

അതിന്റെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അധികം സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും അധികം പ്രാപ്തിയുള്ള ജീവിതത്തെയും സംബന്ധിച്ച ഒരു മനോരഞ്ജനം അവന്റെ ഉള്ളിൽ കിടന്നുകൂടുന്നു. ഉടൻ ഒരു അസ്വസ്ഥത അവന്റെ പ്രയത്നത്തിലേക്കു തള്ളിവിടുന്നു. അവന്റെ ഒഴിവുള്ള സമയവും ചിലവു കഴിച്ചുള്ള സന്ധ്യയും ഏതു തുച്ഛമായിരുന്നുവോ മുഴുവൻ തന്നിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്നു ശക്തികളേയും യോഗ്യതകളേയും വലിപ്പിക്കുന്നതിനായി അവൻ വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ആ തൊഴിൽശാലയ്ക്കകത്തു അവൻ ഒരുങ്ങാതാകത്തക്കവണ്ണം അവന്റെ മനസ്സിൽ വേഗത്തിൽ ഒരു മാറ്റമുണ്ടാകുന്നു. തൊഴിൽശാലയിലെ പണി ഒരു പ്രകാരത്തിലും അവന്റെ മനസ്സിനിറങ്ങാത്തതായിത്തീരുന്നു. അതു ചേരാത്ത കുപ്പായം പോലെ തന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടു അകന്നു പോകുന്നു. പിന്നെ അവന്റെ വലിച്ചുവരുന്ന ശക്തികൾക്കു യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം സൗകര്യങ്ങൾ അധികപ്പെടുത്തുകയും അവൻ അതിന്റെ അവസാനമായി ഉപേക്ഷിച്ചു വൃർത്തു പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേക്കു കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം വീണ്ടും ഈ യുവാവിനെ നാം ഒരു പൂർണ്ണപുരുഷനാണു പ്രാപിച്ചു മനസ്സുനായി കാണുന്നു. അവൻ മാനസശക്തികളിൽ ചിലതിനെ നല്ലവണ്ണം വശംവദമാക്കിയിരിക്കുന്നതായും അവയെ ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കത്തക്കവണ്ണം മിക്കവാറും ഉല്പമില്ലാത്ത ശക്തിയോടും സാമത്വത്തോടും കൂടി ഉപയോഗിക്കുന്നതായും നാം കാണുന്നു. അതി മറ്റെന്തായ ഉത്തരവാദിമുള്ള പ്രവൃത്തികളെ നടത്തുന്നതിനുള്ള ചുക്കാൻ അവൻ കൈയിൽ വച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഇതാ അവന്റെ ജീവിതരീതിതന്നെ ആകുപ്പോടെ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും അവൻ പറയുന്നതിന്റെ ആദരവോടെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും തങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെയും ശീലത്തെയും അതനുസരിച്ച് ആകുപ്പോടെ പുതുക്കുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ തന്നെ അശ്രയിച്ചു ചുറ്റിത്തി

നിയമം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനായി നോട്ടങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിരമായ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉജ്ജ്വലമായ സൂര്യന്റെപോലെ പല ജീവിതകൃമങ്ങളോടുകൂടിയ അന്ധവിജ്ഞാന്റെ ഇടയിൽ അപ്രകാരം നോട്ടമായി ശോഭിക്കുന്നു. അവന്റെ ചെറുപ്പത്തിലേ മനോരാജ്യം ഫലിച്ചു. അവന്റെ ഇഷ്ടമാതൃകയോടു അവൻ സായുജ്യം പ്രാപിച്ചു.

ചെറുപ്പക്കാരായ ചന്ദനക്കാരേ! നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള സ്ഥിരസങ്കല്പങ്ങളുടെ (ഉദാഹരണമായ അഗ്രഹങ്ങളുടെ അല്ല) ഫലം ശരിയായി അനുഭവിപ്പോകുന്നതാണ്. സങ്കല്പങ്ങൾ ഉത്തമമായോ അശ്ലീലമായോ ഇരിക്കാം. ഫലം അതതിന്നനുരൂപമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു ഹൃദയത്തിൽ മാർച്ചുചെയ്ത അത്യന്തം സ്പെഷിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ നേരേ അകപ്പെടാത്തതാണെന്നുപോലെ നിങ്ങൾ ചെന്തെന്നതും. നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളുടെ ശരിയായ ഫലം നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ താഴോടണയക്കയും. നിങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കുകിട്ടും. കൂടിയോ ക്ഷണത്തോ പോകയില്ല. തൽക്കാലവസ്തു എന്നു തന്നെ ആയാലും നിങ്ങളുടെ വിചാരം ഇഷ്ടമാതൃക (സ്ഥിരസങ്കല്പം) ഇവയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ താഴുകയോ യഥാസ്ഥിതി ഇരിക്കുകയോ പൊങ്ങുകയോ ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ ചെറിയ അഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ ചെറുതാകയും തുറന്ന അശംസകൾക്കനുസരിച്ചു വലുതാകയും ചെയ്യും. സ്റ്റേവിസ്—(Stanton Kirkham Davis) എന്ന മറ്റൊരു ഇതിന്റെ എത്ര ഭംഗിയായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഒരു കണക്കെഴുത്തുകാരനായിരിക്കാം. ചെട്ടാൻ അതുപരെ തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമാതൃകയുടെ മാർഗ്ഗത്തെ തടുത്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന പാണ്ടികശാലയുടെ മുറിയിൽനിന്ന അയാൾ ഇറങ്ങി ഒരു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തിന്റെ മുൻപിൽ അപ്പോഴും ചെറിയുടെ മടക്കിൽ പോന്നും മഴിപ്പാണ്ടി കൈവിരലുകളുമായി ആ നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെ

തന്നിന്നു സിദ്ധിച്ചു വിജ്ഞാനങ്ങളെ പ്രസംഗരൂപേണ വെളി
 പ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് ആദ്യമേ അയാൾ എന്താണെന്നു ചോദിച്ചു.
 അയാൾ ഒരു ഇടയച്ചെറുക്കനെപ്പോലെ വായു പോലെയായി
 നാശത്തിൽ അലഞ്ഞു നടക്കേണ്ടതായി നോക്കി. അത്തരം
 തമാഷ് ഏകദേശമായി കാണിക്കുന്ന വഴിയുടെ അയാൾ അല
 ഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു ചെന്നു ഒരു പണ്ഡിതന്റെ കലാശാലയിൽ
 കയറും. കേരളാലം കഴിഞ്ഞു പണ്ഡിതർ എഴുതിക്കിട്ടിട്ടുള്ള
 കമ്മന്ററും നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാനിട്ടുള്ള അയാളോടുപറയും.
 അപ്പോൾ അയാൾ ഒരു പണ്ഡിതനായി തീർന്നു. ആദ്യമേ
 അയാൾ കാലത്ത് ഈ വലിയ സംഗതിയെപ്പറ്റി അയാൾ
 മനോരമയ്ക്കും ചെയ്തിരുന്നു. അയാൾ അയാൾ വേലക്കാരനാ
 യായിത്തീർന്നു. കൈവെട്ടും ഉളിയും പണിപ്പറയിൽ വെട്ടുക
 ഞ്ഞിട്ട് അയാൾ പോയി ലോകത്തിൽ സമുദായപരിഷ്കാ
 രത്തിനായി വേല ചെയ്യേണ്ടി വന്നു.

വിചാരശീലവും ജ്ഞാനവുമില്ലാത്തവരും അലസന്മാ
 രും സംഗതികളുടെ പുറമേയുള്ള ഫലങ്ങളെ (അവയുടെ വാ
 സ്തവസ്വഭാവത്തെ അറിയാതെ) യോഗം, ഭാഗ്യം, യുക്തി
 എന്നിവയെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുന്നു. അവർ അയാൾ ധനികനായിത്തീർ
 ന്നതുകണ്ടിട്ട് “എന്തൊരു യോഗമാണവനുള്ളതായിരിക്കു
 ന്നത്?” എന്നു ചോദിക്കും. വേറെയാൾ വിവേകിയായിത്തീർ
 ന്നതുകണ്ടിട്ട് “എത്ര നല്ല സൗകര്യമാണ് അയാൾക്കു കിട്ടി
 യിരിക്കുന്നത്?” എന്നു അയാളെപ്പറ്റി ചോദിക്കും. അയാളുടെ
 സാമ്പത്തികമായ സാധനങ്ങളെയോ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വ്യാപി
 ക്കിരിക്കുന്ന അയാളുടെ ശക്തിയെയോ പറ്റി ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.
 “അയാൾ ചെയ്യുന്ന വഴിയെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.” ഇതാണ്
 അയാളുടെ. ഇങ്ങനെയുള്ള യോഗങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായിരിക്കു
 ന്ന അനുഭവങ്ങളിൽ എന്തുതന്നെയായി. എഴുതിയിട്ടുള്ള സ
 ക്ഷണങ്ങളെയും അപരങ്ങളെയും കഷ്ടതകളെയും ഒന്നും ഇക്ക
 ട്ട് കാണുന്നില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിൽ അസാധ്യമായി തോന്നിയ

പ്രതിബന്ധങ്ങളെ എല്ലാം കടന്നു തള്ളിക്കളയുന്നതിൽ വെച്ചി-
 ത്തന്ന സ്ഥിരസങ്കല്പത്തിന്റെ ഫലമെന്നു് അനുഭവിക്കുന്നതിനാ-
 യി അവർ സാധിച്ചിട്ടുള്ള സന്തോഷമേയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അശ്രു-
 ന്തമായ ശ്രമത്തെയും സ്വീകരിച്ചു ദൃഢമായവിശ്വാസത്തെയും
 അവർ അറിയുന്നില്ല. അന്ധകാരത്തെയും മനോവ്യഥയെയും
 അവർ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. പ്രകാശമെന്നതും സന്തോഷത്തെയും
 മാത്രമാണെന്നു് അതിന്നു അവർ ഭ്രാന്തും എന്തു ചെറുതും ചിന്ത-
 യുണ്ടു്. നീണ്ടു കഷ്ടമായ വഴിയായതുകൊണ്ടു് അറിയുന്നില്ല. ചെറുതാ-
 ത്തിന്നു സുഖകരമായ സ്വപ്നത്തെ മാത്രം കാണുന്നു. അതിന്നു
 'ശ്രദ്ധേയം' എന്നു വിളിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവൃത്തികള-
 ങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. പലതെന്തു് മാത്രം കാണുന്നു
 അതിന്നു യദൃച്ഛയെന്നു ചെറുതും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പ്രയത്നവും പലവും
 ഉണ്ടു്. പ്രയത്നം ഏതു പലമുള്ളതൊ പലവും അതു മറ്റു
 ത്തായിരിക്കും. യദൃച്ഛ എന്നു ഒന്നില്ല. വാസ്തവം പലം ശക്തി
 ഇവയുടെ വിജ്ഞാനം അല്പമാണെന്നു് ഇവയിൽ ഒരവസ്ഥ
 കാണുന്ന ഉന്നതാവസ്ഥയും പ്രയത്നത്തിന്റെ പലങ്ങളാ-
 കുന്നു. അവ വിചാരിച്ചാൽ സമാപ്തിയും ഉദ്ദേശങ്ങളുടെ
 നിവാരണവും, സങ്കല്പത്തിന്റെ പലമാനഭൂതിയുമാകുന്നു.

നാം മനസ്സിൽ വെച്ചു ലാളിക്കുന്ന സ്ഥിരസങ്കല്പം, ഉദ്ദി-
 യസിംഗ് സന്തതിയിൽ വെച്ചുപെടിക്കുന്ന ഇഷ്ടമാത്രക എന്നീ
 രണ്ടിൽ ഒന്നാമത്തതു നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തും,
 രണ്ടാമത്തതിനോടു നാം ഐക്യം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും.

അദ്ധ്യായം 6.

ശാന്തി.

മനസ്സിന്റെ ശാന്തത വിജ്ഞാനശരീരത്തെ അലങ്കരി
ക്കുന്ന അങ്ങിയിൽ ശോഭയേറിയ ഒന്നാകുന്നു. അതു് അർത്ഥ
സായമനുവിഷയത്തിൽ ദീർഘകാലം ക്ഷമയോടു കൂടി ചെയ്തി
ട്ടുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതു് ഉള്ളവർക്ക് പരിപക്വ
മായ ഭ്രമകപരിചയവും വിചാരത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെയും
പ്രാപാരങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു് സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ
അറിയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തീർച്ചയാകാം.

ഒരുവൻ തന്റെ സ്വന്തജീവിതം തന്നെ വിചാരനി
ജിതമാണെന്ന് എത്ര നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുമോ അത്ര അ
ധികം അയാൾ ശാന്തനായിത്തീരും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ
അ അറിവുണ്ടായാൽ നിശ്ചയമായും അന്യജീവിതങ്ങളും അ
തുപോലെ വിചാരമുണ്ടാകാതെ പോകുമെന്നാകാം. അങ്ങിനെ
അ യഥാർത്ഥബോധം വലിക്കുകയും പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അന്ത
മായ കാര്യകാരണസംബന്ധങ്ങളെ അധികമായി സ്നേഹ
മായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നതാകാം അയാൾക്കു് ഒന്നുകൊണ്ടും
കഷ്ടതയും കോപവും ക്ലേശവും വ്യസനവും തേങ്ങുന്നതാകാം.
മനസ്സ് സമമായും സ്ഥിരമായും ശാന്തമായും നില്ക്കും.

ശാന്തനായ പുരുഷൻ താൻ നടക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം
നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിത്തള്ളുകൊണ്ടു് അന്യന്മാരോടു
യോജിച്ചു നടക്കാനുള്ള വഴിയും അറിയും ജനങ്ങൾക്കു്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാത്വികമായ നിയമത്തിൽ ബഹുമാനവും
കരുതിയും ഉണ്ടാകും. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പലതും പറ്റി

പ്രാനുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കാമെന്നും ജനങ്ങൾക്കു താനെ തോന്നുകയും ചെയ്യും.

അയാൾ അധികമധികം ശാന്തനായി തീരുന്നതോടുകൂടി കായ്കുസൃദ്ധികൾ, ജനങ്ങളെ, നമ്പവെഴുത്താൽ ശക്തി ഇവയും അധികപ്പെട്ടു. സാധാരണ ഒരു വ്യാപാരിക്കുകൂടി മനോവികാരങ്ങളുടെ നിയമനവും ശാന്തതയും അധികപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് അയാളുടെ വ്യാപാരത്തിന് അധികം അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരിക്കലും മാറ്റമില്ലാതെ സ്വഭാവത്തിന്നിണക്കമുള്ളവരുമായി ഇടപാട് ചെയ്യാനുണ്ടല്ലോ ജനങ്ങൾ അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

സ്ഥിരബുദ്ധിയും ശാന്തനുമായ പുരുഷനെ ജനങ്ങളെപ്പോഴും സ്നേഹിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അയാൾ മണൽപ്രദേശത്തെ ചെയിലിൽ തണുത്തു നൽകുന്ന ചന്ദനാദി ക്ഷമോ, കടലിലെ കൊട്ടുകാരിൽ അഭയം നൽകുന്ന പാതതടമോ പോലെ ആകുന്നു.

ഏതെങ്കിലും ശാന്തതയേയും സ്വഭാവമാശ്ചര്യത്തോടുകൂടി നമുക്കറിയാതെ നിലകൊള്ളുന്ന ജീവിതാവസ്ഥയേയും ഏതെങ്കിലും അവസ്ഥയിലായില്ല? അവ ലഭിച്ചാൽ ഭാഗ്യമുണ്ടായവർക്കു മഴപെയ്യട്ടെ, വെയിൽ വെറിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ മറ്റേതെങ്കിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവട്ടെ, അവ ഒന്നും അവരിൽ താത്പര്യം വികാരവും ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. അവരുടെ സ്വഭാവം ഏപ്പോഴും മറ്റൊന്നുമായും ശാന്തമായും നിശ്ചലമായുമിരിക്കും.

സ്വഭാവത്തിന്റെ മനോഹരമായ ഈ സമസ്ഥിതിക്കു കുന്ന ശാന്തി എന്നു പറയുന്നത്. അത് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഓട്ടവിലാസം പാഠമാകുന്നു. ജീവിതവഴിയുടെ വിട്ടുപോയ പുഷ്പമാകുന്നു. ആത്മവൃക്ഷത്തിന്റെ പഴുത്തഫലമാകുന്നു.

അതു വിജയനഗരപോലെയെ വിലയേറിയതും പെണ്ണിന്റെ
 ക്ഷാമം, കലപ്പില്ലാത്ത തങ്കത്തക്കങ്ങളും അശിഷ്ണത്തക്കതും അ-
 ക്ഷണം ഒരു ശാന്തമായ ജീവിതാവസ്ഥയോടു കേവലം ധനവ്യ-
 ശ്രുതയെ കേതുനോക്കുമ്പോൾ എത്ര നീന്തിപ്പോരുകയായിത്തീരുന്നു.
 ഓ! ശാന്തമായ ജീവിതം! അതു സത്യമാകുന്നു മഹാസമുദ്ര-
 ത്തിന്റെ അടിയിൽ ഡബിതിചെയ്യുന്നു. തിരമാലകൾ അന്റി-
 ന്റെ ഇളക്കുന്നില്ല. കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ കോളാഹലം ആ അശ്വ-
 തലത്തിൽ എത്തുന്നില്ല. അവിടം സദാ ശിശുലയായിരിക്കുന്നു.

എത്രപ്പേർ നമ്മുടെ അറിവിൽ ഉന്നതങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള
 വശംവദരായി ജീവിതത്തിന് കളങ്കമുണ്ടെന്നും വല്ലാതും
 അസ്വാസ്ഥ്യമായ സങ്കലനത്തെയും നശിപ്പിക്കുകയും അത്മാ-
 വിന്റെ ശാന്തതയ്ക്കും ഭംഗംവരുത്തുകയും ശരീരത്തിൽ രക്ത-
 ക്ഷതം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചോരയിൽ ഏറ്റവും
 അധികം ജനങ്ങൾ അത്മസംയമനത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ
 അയ്യസ്സിനെ നശിപ്പിക്കുകയും സുഖത്തിന്നഭംഗമുണ്ടാക്കുകയും
 അല്ലെ ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളത് ഒരു ചോദ്യമാണു്. മനസ്സി-
 ന്റെ സമനില, പൂർണ്ണമായ സൽസ്വഭാവത്തിന്റെ ലക്ഷണ-
 മാകുന്ന മനോമയമായ ശാന്തി, ഇവ ജീവിതകാലത്തിൽ
 നിറെ ചുരുക്കാലിൽ മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളുവല്ലോ!

അതേ, മനസ്സിജീവിതങ്ങൾ അടങ്ങാത്ത രാശിഭേദങ്ങളെ
 ഉൾക്കൊള്ളിയും പാപമുക്തമായ മനോഭാവമുള്ളതും ഇളക്കി-
 മറിഞ്ഞും വ്യാപ്തിയും സംശയവുമാകുന്ന കൊടുങ്കാറ്റുകളാൽ
 അടിപ്പെട്ടും കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആത്മന്റെ മനസ്സിനെ
 തിരിച്ചറിയും സംയമനത്താൽ വശംവദവുമാക്കി വെച്ചിരിക്ക-
 ണപോഴെ വിലയേറിയത് മാത്രമേ അത്മസമുദ്രത്തിലെ കാറ്റും
 കോളം കീഴടങ്ങുന്നുള്ളൂ.

കൊടുങ്കാറ്റിൽ പെട്ടുപറന്ന അത്മങ്ങൾ! നിങ്ങൾ ഏ-
 തുടിക്കിളായിരുന്നാലും ഏതവസ്ഥകൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നാലും

ശരി, ഇത് കാത്തുകൊള്ളുവിൻ!—സംസാരമാകുന്ന മഹാസമുദ്രത്തിൽ അഭയസ്ഥാനങ്ങളായ ദ്വീപുകൾ ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകാശമുള്ള അവയുടെ തീരങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാതൃകകൾ നിങ്ങളെ കാത്തുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിചാരമാകുന്ന ചുക്കാനിൽ കൈ ദൃഢമായി പിടിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ചെറുതോണിയ്ക്കുള്ളിൽ ലോകനായകൻ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. അവിടുന്ന് പള്ളിയുറക്കമാണ് ഉണർത്തുവിൻ! മനോനിഗ്രഹംതന്നെ ബലം. സദാവിചാരംതന്നെ വിജയം. ശാന്തിതന്നെ ശക്തി. ഹൃദയത്തോടു് “അടങ്ങുക, ശാന്തമാവുക” എന്ന് പറയുവിൻ!

ശാന്തി! ശാന്തി!! ശാന്തി!!!

ശ്രീ ८൦ :

==*==